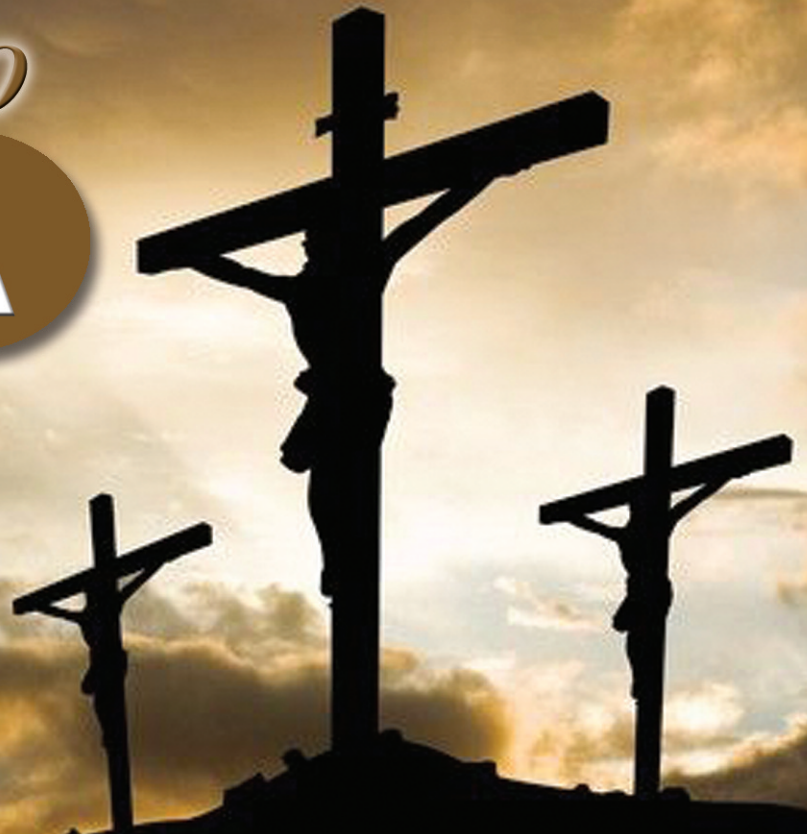

Εδενύθερο

ΤΕΥΧΟΣ 79

ΒΗΜΑ

Ήσουν εκεί όταν σταυρώθηκε ο Χριστός;
(*ύμνος spiritual**)

1. Ήσουν εκεί, όταν σταυρώθηκε ο Χριστός; (ήσουν εκεί);
Ήσουν εκεί, όταν σταυρώθηκε Αυτός;
Ω! Ω! Ω! Σαν το σκεφτώ, θρηνώ
και τρέμω, τρέμω, τρέμω.
Ήσουν εκεί, όταν σταυρώθηκε ο Χριστός;
2. Ήσουν εκεί, όταν εφώναξε διψώ; (ήσουν εκεί);
Ήσουν εκεί, όταν εφώναξε διψώ;
Ω! Ω! Ω! Σαν το σκεφτώ, θρηνώ
και τρέμω, τρέμω, τρέμω.
Ήσουν εκεί όταν εφώναξε διψώ;
3. Ήσουν εκεί, όταν απέθανε ο Χριστός; (ήσουν εκεί);
Ήσουν εκεί, όταν απέθανε ο Χριστός;
Ω! Ω! Ω! Σαν το σκεφτώ, θρηνώ
και τρέμω, τρέμω, τρέμω.
Ήσουν εκεί, όταν απέθανε ο Χριστός;
4. Ήσουν εκεί, όταν ανέστη ο Χριστός; (ήσουν εκεί);
Ήσουν εκεί, όταν ανέστη εκ νεκρών;
Ω! Ω! Ω! Σαν το σκεφτώ, θρηνώ
και τρέμω, τρέμω, τρέμω.
Ήσουν εκεί, όταν ανέστη ο Χριστός, Ναι ο Χριστός;

**«Και ότε ήλθον εις τον τόπον τον ονομαζόμενον
Κρανίον, εκεί εσταύρωσαν αυτόν, και τους κακούργους,
τον μεν εκ δεξιών, τον δε εξ αριστερών»**

Ευαγγέλιο κατά Λουκάν 23/33

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ - ΜΑΪΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2021

Ελεύθερο ΒΗΜΑ

Β' ΤΡΙΜΗΝΟ:

ΑΠΡΙΛΙΟΣ-ΜΑΪΟΣ-ΙΟΥΝΙΟΣ 2021

ΕΤΟΣ 20° • ΦΥΛΛΟ 79°

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ 5, 104 39 ΑΘΗΝΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
- ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟ

Ιωάννης Γρίζος

Τηλ.: 210 7487771

E-mail: giannisgrizos@yahoo.com

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΕΚΔΟΣΗΣ:

Τέρτιος Πετροβατζής

Μάνος Δαμιανάκης

ΕΛΕΓΧΟΣ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ:

Ιωάννης Γρίζος

Τηλ.: 210 7487771 - 6906 419098

giannisgrizos@yahoo.com

Παπαδιαμαντοπούλου 168

T.K. 15773, Ζωγράφου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

VOLCANO, ΠΑΝ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μικράς Ασίας 76, Γουδί

Τηλ.: 210 7708375, Fax: 210 7487280

E-mail: info@volcanograph.gr

www.volcanograph.gr

Το «ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»

κυκλοφορεί στις αρχές

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ - ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΟΥ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ σε όποιον
το ζητήσει με επιστολή του.

ΔΙΑΝΟΜΗ - ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ:

Στυλ. Ρούσσοσ - Γεώργιος Εσσαγιάν

Συντηρείται με αυτοπροαίρετες
εισφορές των αναγνωστών του.

Τραπεζικός Λογαριασμός

για αυτοπροαίρετες εισφορές

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 6597104860123

IBAN: GR 8801715970006597104860123

BIC PIRBGRAA

(απαραίτητη σημείωση:

«ΓΙΑ ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σκέψεις (του εκδότη)

Ιωάννης Γρίζος.....1

Αντικρύζοντας τον Σταυρό

Μάνος Δαμιανάκης2-3-4

200 Χρόνια από το 18215

Η ομολογία μου

Παρθενία Τσίτου6

Συρία: πώς μια

Μουσουλμάνα γνώρισε τον Χριστό

Evangelicals Now - Επιμέλεια Τζένιφερ Τζακ7

Ανεξάρτητοι και ενωμένοι

Αλέξανδρος Πεπονάκης.....8-9

Πού είναι η πηγή του αγαθού (ποίημα)

Ο Λυχνιοφόρος9

Το έργο του Αγίου Πνεύματος μέσα μας

Θανάσης Νικολόπουλος.....10-12

Θετική αντιμετώπιση της απασχόλησης

των παιδιών σε έναν κόσμο

άρνησης και στρέβλωσης

Αντώνης Περιάλης13-14-15

Εισαγωγικά στοιχεία

στην Παλαιά Διαθήκη

Γιάννης Ρούσσοσ16-17

Δίπλα στους σεισμόπληκτους

της Ελασσόνας

Απόστολος Θεοδωράκος17

Λήμματα από το Αρχαίο Λεξικό

της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης

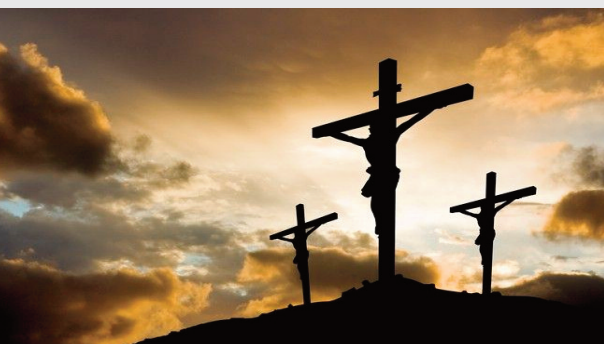
Παναγιώτης Πεπονάκης18-19

Εκείνοι που αναχώρησαν

για τον Κύριο20

Εξεκείλισμα αγάπης (ποίημα)

Γεώργιος Μαρκουλιδάκης.....οπισθόφυλλο

ΣΚΕΨΕΙΣ

(του εκδότη)

Αγαπητοί φίλοι,

Ελπίζω τώρα, διαβάζοντας αυτές τις γραμμές, να είστε καλά και ο COVID-19 να μην σας έχει ταλαιπωρήσει. Αν όμως σε κάποιους έχει συμβεί, ευχόμαστε πλήρη αποκατάσταση και τέλεια αποθεραπεία της υγείας σας.

Μέσα σε συνθήκες πρωτόγνωρες, έθνη και κοινωνίες βιώνουν τα πλήγματα, τις συνέπειες και τις παραμέτρους αυτού του «χτικιού». Η καθημερινότητά μας όμως, παρόλο ότι έχει περιοριστεί, αιχμαλωτιστεί ή και ακρωτηριαστεί σε πολλούς τομείς κυλάει ασταμάτητα.

Έτσι καθώς το Πάσχα κατέφτασε, μια αύρα ανακουφίζει κάποιων την ψυχή και το πνεύμα. Περνάει ανάλαφρη, αθόρυβη, αγγίζοντας χορδές, παράγοντας σκέψεις, προβληματισμούς, αναθεωρήσεις, αποφάσεις και εσωτερικές ανακατατάξεις.

Το Πάσχα (Pesach) = η διάβαση από τη σκλαβιά στην απελευθέρωση. Οι Εβραίοι την καθιέρωσαν σε ανάμνηση της θαυματουργής εξόδου τους από την Αίγυπτο, υπό την κραταιά χείρα του Θεού. Η Πασχαλιά για πολλούς από μας. Όπως την περιέγραψε ο Γ.Μ. Βιζυηνός, δίνοντάς της μια πνευματική διάσταση: «*Απ' την ζωής την Πασχαλιά / μ' έκαναν να ξεπέσω[...] Θωρώ πουηλάκια στην αυλή / που παίζουν ταίρι-ταίρι, / και λέγω: νάμουννα πουηλί! / Να ήμουν περισιέρι*». (Ποίημα «Μεταμέλεια»).

Ποια είναι όμως αυτή η ζωή της Πασχαλιάς, αγαπητοί, και το μήνυμά της; Είναι το έργο της θυσίας, της ανάστασης του Ιησού Χριστού, ο οποίος παρέδωσε τη ζωή του λύτρο αντί όλων ημών. Ένα γεγονός μοναδικό και ασύλληπτο στην ανθρώπινη ιστορία, που μας δίνει τη δυνατότητα να ανοίξουμε τα φτερά μας και πάλι προς τις αιώνιες δόξες για τις οποίες είχαμε πλαστεί. Το έργο του Χριστού στον Γολγοθά φέρνει στη ζωή μας μια τέλεια ανατροπή.

Στις λεπτομέρειες που μας κατατρώνουν σαν τις μικρές αλώπεκες, στα μεγάλα θέματα που μας ανεβάζουν στα ικριώματα του ξεπεσμού και του πνευματικού θανάτου. Εκβάλλει απ' τον ναό του εσωτερικού μας ανθρώπου τους πωλούντας και αγοράζοντας την πρηνότητα τους; στερεότυπα, ηθικούς και κοινωνικούς κώδικες βουτηγμένους στη διαστροφή και την αδικία. Αποκαλύπτει ακατανόητες ιδεοληψίες, γκρεμίζει είδωλα απ' τα υψηλά βάθρα τους, ρίχνοντας φως σε σκοτεινές δεισιδαιμονίες, βορβορώδεις δολιότητες και άχρηστες παραδόσεις.

Στα προηγούμενα σημεία μπορούμε να δούμε **τη μοναδικότητα** του έργου του Σταυρού. Ταυτόχρονα **το ασύλληπτο** περιεχόμενό του μας σκιαγραφεί ο απόστολος Πέτρος στην Α' επιστολή του, 3/18: «*Επειδή και ο Χριστός άπαξ έπαθε δια τας αμαρτίας, ο δίκαιος υπέρ των αδικών δια να φέρη ημάς προς τον Θεόν...*».

Ο ΔΙΚΑΙΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΔΙΚΩΝ; Και όμως ναι! Γιατί δεν θα μπορούσε να πραγματοποιηθεί το έργο της σωτηρίας μας από έναν άδικο. Μόνο μία προσφορά θα μπορούσε να γίνει δεκτή από τον Θεό: η προσφορά ενός δικαίου υπέρ των αδικών και ενόχων. Ένας ήταν ο δίκαιος. Ο **ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ**. Γι' αυτό έγινε αποδεκτή η προσφορά του εκ μέρους του Πατέρα Θεού.

Και έρχεται ο απόστολος Παύλος να μετατρέψει το ασύλληπτο στη διάνοιά μας, προσεγγίσιμο και κατανοητό στην καρδιά μας «*Διότι τον μη γνωρίσαντα αμαρτίαν έκαμεν υπέρ ημών αμαρτίαν, δια να γείνωμεν ημείς, δικαιοσύνη του Θεού δι' αυτού*» (Β' Κορ. 5/21). Αυτή είναι η Ουράνια Δικαιοσύνη. Δεν είναι κάποιο κακούργιοδικείο ή πλημμελειοδικείο που την απονέμει, αλλά ο Υιός του Θεού που την εκτελεί. Ο προφήτης Ιερεμίας θα αναδείξει κατά τρόπο μοναδικό αυτή τη Δικαιοσύνη στο ομώνυμο βιβλίο του: «...*και τούτο είναι το όνομα με το οποίο θέλει ονομασθή, Ο ΚΥΡΙΟΣ Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΗΜΩΝ*», κεφ. 33/16.

Πάσχα λοιπόν, άλλη μια φορά κατά συγκατάβαση Θεού στη ζωή μας. Η διάβαση είναι ακόμα διάπλατα ανοιχτή προς τη Δικαιοσύνη και την Απολύτρωση.

ΤΙ ΥΠΟΛΕΠΕΤΑΙ;

«...*Πίστευσε εις τον Κύριον Ιησούν Χριστόν, και θέλεις σωθεί σύ και ο οίκος σου*» (Πραξ. 16/31).

Αγαπητοί αναγνώστες να έχετε ένα ευλογημένο Πάσχα.

Με εκτίμηση,
Ιωάννης Γρίζος

* Χριστιανικός ύμνος (Where you there when they crucified my Lord) εμπνευσμένος και εκτελεσμένος στα μέσα του 19ου αιώνα, από σκλάβους Αφροαμερικανούς χριστιανούς. Ψάλλεται σε διάφορες γλώσσες μέχρι σήμερα κατά τη διάρκεια της πνευματικής λατρείας πολλών χριστιανικών εκκλησιών. Το 1899 δημοσιεύθηκε για πρώτη φορά στο υμνολόγιο «Old Plantation Hymns» (Παλιό Ύμνοι των Φυτειών) του William Eleazar Barton.

Αντικρύζοντας τον

Είναι γνωστό, ότι η καρδιά του Χριστιανισμού είναι το ευαγγέλιο του Χριστού, η καρδιά του Ευαγγελίου είναι ο Σταυρός, και η καρδιά του Σταυρού είναι η ίδια η καρδιά του Θεού. Μια καρδιά που πάλλεται από αγάπη για το αποστατημένο δημιούργημά του, τον άνθρωπο...! Και ήταν αυτό το χέρι του Θεού που τοποθέτησε τον Σταυρό στο κέντρο της χριστιανικής πίστης.

Λίγες ημέρες πριν παραδοθεί ο Ιησούς για να σταυρωθεί, τον επισκέφθηκαν κάποιοι Έλληνες, για να μάθουν τι κήρυττε, τι δίδασκε, ποια ήταν η αποστολή Του.

«Και ο Ιησούς αποκρίθηκε σ' αυτούς, λέγοντας: Ἦρθε ν ὥρα για να δοξασιεί ο Υἱός του ανθρώπου...» (Ιωαν. 12/23).

Για ποια δόξα μιλάει; Κατά την τραγική Του πορεία προς τον Γολγοθά διαβάζουμε στο 15ο κεφάλαιο του ευαγγελίου του Μάρκου ότι...

- Οι διαβαίνοντες... εβλασφήμουν (29-30)
- Οι Αρχιερείς... ενέπαιζαν (31-32), ενέπαιζαν δε και οι στρατιώτες (16-20)
- Οι συνεσταυρωμένοι... ονειδίζαν (32)

Και έρχεται στη σκέψη μας εκείνη η επαναλαμβανόμενη τρομερή λέξη... «παρέδωκεν». «Παρέδωκεν τον Χριστό»... ο Ιούδας στους αρχιερείς, οι αρχιερείς στον Πιλάτο, και ο Πιλάτος στους στρατιώτες για να τον σταυρώσουν.

Παρέδωκεν - παρέδωκεν - παρέδωκεν

- Ο Πιλάτος... από δειλία (οι φωνές τους υπερίσχυσαν - παρέδωκεν τον Ιησού εις το θέλημα αυτών)
- Οι Αρχιερείς... δια φθόνον (Επειδή, ήξερε ο Πιλάτος, ότι από φθόνον τον παρέδωσαν.)
- Ο Ιούδας... από απληστία (ήταν κλέφτης και προδότης - τι θα μου δώσετε να σας τον παραδώσω;)

Όλοι ενωμένοι εναντίον του Χριστού

Ψαλμ.2/1-3: «Γιατί φρούαξαν τα έθνη, και οι βλασφημούντες μάταια; Παραστάθηκαν οι βασιλείς τής γης, και οι άρχοντες συγκεντρώθηκαν μαζί ενάντια του Κυρίου, και εναντίον του Χριστού του, λέγοντας: Ας διασπάσουμε τα δεσμά τους, και ας απορρίψουμε από πάνω μας τις αλυσίδες τους».

Πραξ.4/27: «Επειδή, σ' αλήθεια, συγκεντρώθηκαν ενάντια στον άγιο παίδα σου, τον Ιησού - αυτόν που έχρισες - και ο Ηρώδης, και ο Πόντιος Πιλάτος, μαζί με τα έθνη και τους βλασφημούντες σου Ισραήλ».

- Ποτέ η Ανθρωπότητα δεν υπήρξε τόσο συνωμοτικά ενωμένη... όσο όταν σχεδίαζε την καταδίκη, τον θάνατο, την εξόντωση του Υιού του Θεού...
- Οι κακοί γεωργοί του αμπελώνα: «δεν θέλουμε Αυτός να βασιλεύει εφ' ημάς - έβλητε, ας φονεύσουμε Αυτόν και θέλει είσθαι ημών η κληρονομία»... Αναγνωρίζουμε τα λόγια αυτά;... είναι τα δικά μας λόγια...!

Ένας παλιός νέγρικος ύμνος αρχίζει με τα λόγια: «Ήσουν εκεί σαν σταυρώναν τον Χριστό;». Ναι ήμασταν εκεί... όχι σαν

μακρινοί παρατηρητές...αλλά σαν συνεργοί, συνένοχοι και συμμετοχοί... συνωμοτώντας, παζαρεύοντας το τμήμα της προδοσίας... και παραδίδοντας τον Κύριο, «δια να σταυρωθεί».

Ποιος ανέβασε λοιπόν τον Χριστό στον Σταυρό; Αντικρύζοντας τον Σταυρό μπορεί να πει ο καθένας από εμάς: Εγώ έκανα αυτό το κακό... Οι Αμαρτίες μου τον ανέβασαν εκεί πάνω...!

Μόνο όποιος είναι έτοιμος να δεχθεί την προσωπική του συμμετοχή στην ενοχή του σταυρού, έχει δικαίωμα να ζητήσει συμμετοχή και στη χάρη του.

Γιατί έπρεπε ο Σταυρός;

Μαρκ.8/31: «Και άρχισε να τους διδάσκει ότι ο Υἱός του ανθρώπου πρέπει να πάθει πολλή, και να καταφρονηθεί από τους πρεσβυτέρους και τους αρχιερείς και τους γραμματείς, και να θανατωθεί, και μετά από τρεις ημέρες να αναστηθεί».

Ιωάν.12/27: «Τώρα η ψυχή μου είναι ταραγμένη· και τι να πω; Πατέρα, σώσε με από τούτη την ώρα; Αλλά, **γι' αυτό ήρθα σε τούτη την ώρα**. Τώρα είναι η κρίση αυτού του κόσμου· τώρα ο άρχοντας αυτού του κόσμου θα ριχτεί έξω· και εγώ, όταν υψωθώ από τη γη, θα τους ελκύσω όλους στον εαυτό μου. (Κι αυτό το έλεγε, δείχνοντας με ποιον θάνατο επρόκειτο να πεθάνει). Το πλήθος αποκρίθηκε σ' αυτόν: Εμείς ακούσαμε από τον νόμο, ότι: Ο Χριστός μένει στον αιώνα· και πώς εσύ λες, ότι: **Πρέπει να υψωθεί ο Υἱός του ανθρώπου**;».

Την απάντηση μας τη δίνει το Πνεύμα το Άγιο στο δέκατο κεφάλαιο της προς Εβραίους επιστολής:

Εβρ.10/4: «Επειδή, είναι αδύνατον το αίμα ταύρων και τράγων να αφαιρεί αμαρτίες. Γι' αυτό, εισερχόμενος ο Υἱός μέσα στον κόσμο, λέει: «Θυσία και προσφορά δεν θέλησες, αλλά μου ετοιμάσες ένα σώμα. Σε ολοκαυτώματα και προσφορές περί αμαρτίας δεν ευαρεστήθηκες. Τότε, είπα: Ιδού, έρχομαι για να κάνω, ω Θεέ **το θέλημά σου, και ο Νόμος σου είναι εν τω μέσω της καρδιάς μου**». Με το οποίο θέλημα είμασθε αγιασμένοι δια της προσφοράς του σώματος του Ιησού Χριστού, που έγινε μια φορά για πάντα».

Από τι μας σώζει η δύναμη του Ευαγγελίου του Χριστού;

Ρωμ.1/16: «Δεν ντρέπομαι, το ευαγγέλιο του Χριστού· για τον λόγο ότι, είναι δύναμη Θεού προς σωτηρία σε κάθε έναν που πιστεύει [...] Επειδή, οργή του Θεού αποκαλύπτεται από τον ουρανό, επάνω σε κάθε ασέβεια και αδικία ανθρώπων, που κατακρατούν την αλήθεια με μέσα αδικίας».

Η Οργή ως στοιχείο του χαρακτήρα του Θεού

Είναι η σταθερή αντίδρασή Του στην Ανομία... η συνεχής έχθρα Του προς το Κακό... η άρνησή Του να αγνοήσει, ή να συμφιλιωθεί με την Αμαρτία... η άρνησή Του να συνθη-

Σταυρό

κολογήσει με κάθε τι που αντιτάσσεται στο θέλημά Του.

Το αντίθετο της Οργής δεν είναι η Αγάπη, αλλά η Απάθεια... η ουδέτερη στάση μέσα στην αρένα της σύγκρουσης, της μάχης του αγαθού με το κακό.

Εξ.22/22: «Δεν θα καταθλίψετε καμιά χήρα ή ορφανό. Αν πραγματικά τους καταθλίψετε, και βοήσουν σε μένα, θα εισακούσω τη φωνή τους εξάπαντος, και ο θυμός μου θα εξαφθεί, και θα σας θανατώσω με μάχαιρα· και οι γυναίκες σας θα είναι χήρες, και τα παιδιά σας ορφανά».

Η αγωνία στη Γεθσημανή - Το Ποτήρι της Οργής του Θεού

Ματθ.26/37: «Και παραλαβών τον Πέτρον και τους δύο υιούς του Ζεβεδαίου, ήρχισε να στυπείται και να αδημονεί. Τότε λέγει προς αυτούς· Περίστυπος είναι η ψυχή μου έως θανάτου· μείνατε εδώ και αγρυπνείτε με' εμού. Και προχωρήσας ολίγον έπεσεν επί πρόσωπον αυτού, προσευχόμενος και λέγων· Πάτερ μου, εάν είναι δυνατόν, ας παρέλθει απ' εμού το ποτήριον τούτο· πλην ουχί ως εγώ θέλω, αλλ' ως συ».

Αυτή την ταραχή, αυτή την αγωνία ο Ιησούς την αναφέρει σαν «ποτήριο», για το οποίο με τόση θέρμη προσεύχεται, αν είναι δυνατόν, να απομακρυνθεί απ' αυτόν και να μην το πεί. Ποιο είναι αυτό το ποτήρι; Ποιό είναι το περιεχόμενό του;

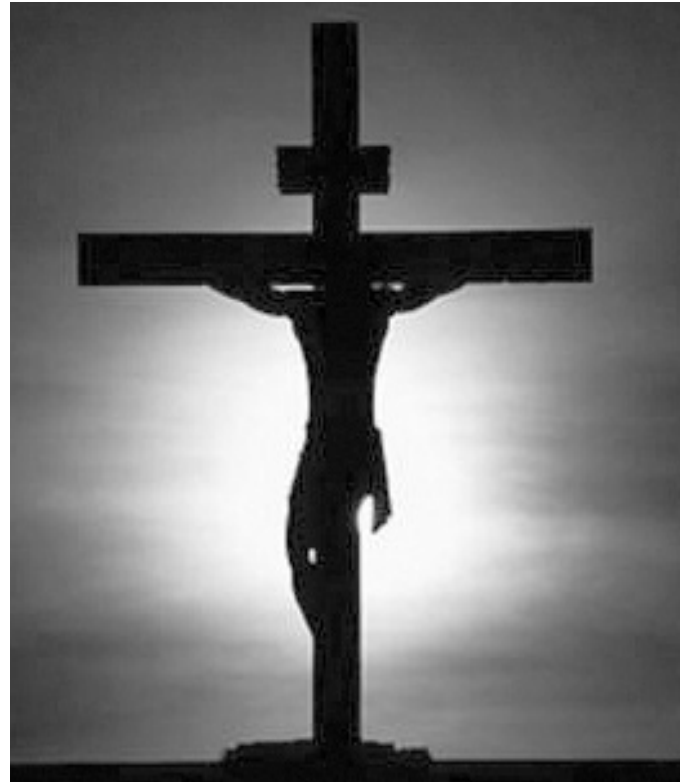
Ασφαλώς, δεν συμβόλιζε τον φυσικό πόνο της σταύρωσης, αν και ήταν πραγματικός, ούτε το ψυχικό άγχος για την επερχόμενη περιφρόνηση και απόρριψη ακόμα και από τους δικούς του. Συμβόλιζε την πνευματική αγωνία, ότι θα φορτωνόταν τις αμαρτίες του κόσμου. Πιο συγκεκριμένα, ότι θα υφίστατο τη θεία κρίση και αποδοκιμασία που επέσυραν πάνω του όλες αυτές οι αμαρτίες. Στην Παλαιά Διαθήκη περιγράφεται συχνά αυτό το ποτήρι, που είναι γεμάτο από την Οργή του Θεού.

Ψαλ.75/8: «Στα χέρια Του κρατάει ο Κύριος ένα ποτήρι με ανόθευτο και δυνατό κρασί, και με αυτό κερνάει όσους τους ασεβείς της Γης».

Ιεζ.23/32: «Έτσι λέει ο Κύριος ο Θεός: Και συ Ιερουσαλήμ, θα πεις το ίδιο ποτήρι με την αδελφή σου, ένα ποτήρι βαθύ και πλατύ· θα είσαι αντικείμενο γέλιου και χλευασμού, γιατί αυτό το ποτήρι χωράει ποητό. Θα γεμίσεις από μέθη και θλίψη, με το ποτήρι της φρίκης και του αφανισμού. Και θα το πεις, και οηλοκληρωτικά θα το σραγγίσεις».

Ησ.51/17: «Σήκω επάνω, σήκω επάνω, Ιερουσαλήμ, εσύ που ήπιες από το χέρι τού Κυρίου το ποτήρι τού θυμού του· ήπιες, άδειασες ακόμα και αυτή τη βλάστη τού κρασιού του ποτηριού της ζάλης».

Απ' αυτή την αγωνία, καθώς συνειδητοποιούσε τις συνέπειες του επερχόμενου θανάτου Του, ο Ιησούς εξήλθε σίγουρος και αποφασιστικός. Έτσι, όταν ο Πέτρος λίγο μετά τράβηξε το μαχαίρι με μια φανατική διάθεση να αποτρέψει

τη σύλληψη, ο Ιησούς μπόρεσε να του πει: «Βάλε τη μάχαιρά σου στη θήκη. Το ποτήρι που μου έδωσε ο Πατέρας, δεν θα το πιάω;» (Ιω.18:11).

Η αγωνία στον κήπο της Γεθσημανή, ανοίγει ένα παράθυρο για να δούμε τη μεγαλύτερη αγωνία του σταυρού. Αν η ιδέα να φορτωθεί την αμαρτία των ανθρώπων και να αντιμετωπίσει την οργή του Θεού ήταν τόσο φοβερή στην προσδοκία της, τι θα πρέπει να ήταν η πραγματικότητα;

Η κραυγή της εγκατάλειψης στον σταυρό

Μαρκ.15/33-34: «Και όταν ήρθε η έκτη ώρα, έγινε σκοιάδι επάνω σε ολόκληρη τη γη, μέχρι την ενάτη ώρα. Και την ενάτη ώρα, ο Ιησούς κραύγασε με δυνατή φωνή, λέγοντας: «Έλωί, Έλωί, λαμιά, σαβαχθανί;», που ερμηνευόμενο, σημαίνει: «Θεέ μου, Θεέ μου, ως προς τι με εγκατέλειψες;».

Το «σκοτός το εξώτερον» είναι μία από τις φράσεις που χρησιμοποιούσε ο Ιησούς για να περιγράψει την κόλαση, η οποία είναι μία κατάσταση απόλυτα αποξενωμένη από το φως της παρουσίας του Θεού. Σ' αυτό το σκοτάδι βυθίστηκε ο Υιός του Θεού για μας. Οι αμαρτίες μας έσβησαν από τα μάτια Του, το φως από το πρόσωπο του Πατέρα Του.

Σε δύο Μεσοιανικούς ψαλμούς, τον 22ο και τον 69ο, μας δίδονται κάποιες εικόνες του πόνου της ψυχής του Κυρίου μας...

Ψαλμ.22/1-2,4,6-7,11,12-18: «Θεέ μου, Θεέ μου, γιατί με εγκατέλειψες; Γιατί στέκεσαι μακριά από τη σωτηρία μου και από τα λόγια των στεναγμών μου;[...] Σε σένα είχαν ελπώσει οι πατέρες μας· έηπισαν, και εσύ τους ελευθέρωσες[...]. Εγώ όμως, είμαι σκουληκι και όχι άνθρωπος· όνειδος ανθρώπων και εξουθένημα του λαού. Όλοι, όσοι με βλέπουν, με χλευά-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

Αντικρύζοντας τον Σταυρό

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 3

ζουν· κάνουν μορφασμούς με τα χείλη και κουνάνε το κεφάλι, και λένε: Έβηπσε στον Κύριο· ας τον ελευθερώσει, ας τον ηλυτρώσει· επειδή, του είναι αρεσός[...] Μη απομακρυνθείς από μένα· επειδή, η θλίψη είναι κοντά[...]

Ταύροι ποησιόφιλοι με περικύκλωσαν· ταύροι δυνατοί από τη Βασάν με περιτριγύρισαν. Άνοιξαν το στόμα τους εναντίον μου, σαν ρινοκόρακι που αρπάζει και βρυχάται. Ξεχύθηκα σαν νερό, και όλα τα οστά μου εξερθρώθηκαν· η καρδιά μου έγινε σαν κερί, λιώνει μέσα στα εντόσθιά μου. Η δύναμή μου ξεράθηκε όπως το όστρακο, και η γλώσσα μου κολλήσει στον ουρανίσκο μου. Κι εσύ με κατέβασες στο χώμα του θανάτου. Επειδή με περικύκλωσαν σκυλιά, σύναξη κακοποιών με περιέκλεισε· τρύπησαν τα χέρια μου και τα πόδια μου· μπορώ να απαριθμήσω όλα τα οστά μου· αυτοί με απεινίζουν και με παρατηρούν. Μοίρασαν μεταξύ τους τα ιμάτιά μου· και στον ιματισμό μου έβαλαν κηήρο.»

Ψαλ.69/1-2,14-15,4: «Σώσον με Θεέ, διότι εισήλθον ύδατα έως ψυχής μου. Εβυθίστην εις βαθύν πηλόν, όπου δεν είναι τόπος στερεός διά να σταθώ· έφθασα εις τα βάθη των υδάτων, και το ρεύμα με κατακλύζει.[...] Ελευθέρωσόν με από του πηλού, διά να μη βυθισθώ· ας ελευθερωθώ εκ των μισούντων με και εκ των βαθέων των υδάτων. Ας μη με κατακλύσει το ρεύμα των υδάτων, μηδέ ας με καταπίη ο βυθός· και το φρέαρ ας μη κηείσει το στόμα αυτού επ' εμέ[...] Οι μισούντές με αναιτίως επληθήνθησαν υπέρ τας τρίχας της κεφαλής μου· εκραταιώθησαν οι εχθροί μου οι προσπαθούντες να με αφανίσωσιν αδικώς. Τότε εγώ επέστρεψα ό,τι δεν ήρπασα» (πηήρωσα για ό,τι δεν χρωστούσα»).

Γράφει ο Godet: «Στο στενό εκείνο θέατρο της ενδότατης συνείδησης του Χριστού, συναντήθηκαν πρόσωπο προς πρόσωπο δύο αντίπαλοι που συνήθως στη δική μας συνείδηση κοιτάζονται μόνο από μακριά. Η αγιότητα του Θεού, στην πιο τρυφερή της ευαισθησία, και η αμαρτία του ανθρώπου, κάτω από όλες τις μορφές της, από τις πιο λεπτές, ως τις πιο δυσώδεις και φρικαλέες. Εκεί, στην άμεση εκείνη επαφή ανάμεσα στον άγιο Θεό και τον Ιησού, σαν αντιπρόσωπο του ένοχου ανθρώπου, έγινε θρήνος εξαιτίας της αμαρτίας, και η αμαρτία κρίθηκε και καταδικάστηκε με τον τρόπο που εμείς δεν κάνουμε ποτέ.

Εκεί χύθηκαν άγια δάκρυα, που εμείς ποτέ δεν μπορούμε να χύσουμε. Εκεί φέρθηκε μπροστά στον Θεό τέλεια ηθική επανόρθωση, με τρόπο που εμείς θα ήταν αδύνατον να την προσφέρουμε»*.

Ένα άλλο «παρέδωκεν»

Ο Υιός, παρέδωσε εαυτόν από Αγάπη... Εφ.5/1: «...περπατάτε με αγάπη, όπως και ο Χριστός αγάπησε εμάς, και παρέδωσε τον εαυτό του για χάρη μας προσφορά και θυσία στον Θεό, σε οσμή ευωδίας».

Γαλ.2/20: «...σε ό,τι, όμως, τώρα ζω μέσα στη σάρκα, ζω με την πίστη του Υιού του Θεού, ο οποίος με αγάπησε, και

παρέδωσε τον εαυτό του για χάρη μου».

Ο Πατέρας, παρέδωσε τον Υιό από Αγάπη... Ρωμ.5/5-8: «...η αγάπη του Θεού είναι εκκεχυμένη μέσα στις καρδιές μας διαμέσου του Αγίου Πνεύματος, που δόθηκε σε μας. Επειδή ο Χριστός, όταν εμείς ήμασταν ακόμα ασθενείς, πέθανε κατά τον ορισμένο καιρό για χάρη των ασεβών. Δεδομένου ότι, με δυσκοιλία θα πεθάνει κάποιος για έναν δίκαιο· για τον αγαθό βέβαια, ίσως και τηλιμάει κάποιος να πεθάνει. Ο Θεός, όμως, δείχνει τη δική του αγάπη σε μας, επειδή ενώ εμείς ήμασταν ακόμα αμαρτωλοί, ο Χριστός πέθανε για χάρη μας».

Δεν παρέδωκαν λοιπόν τον Χριστό (αν και είναι αλήθεια), ο Ιούδας για τα χρήματα... Οι Αρχιερείς από φθόνο... Ο Πιλάτος από δειλία...

...Αλλά ο Πατέρας από Αγάπη...! «Διότι τόσον ηγάπησεν ο Θεός τον κόσμο, ώστε έδωκε τον Υιόν αυτού τον μονογενή, διά να μη αποησθεθεί πας ο πιστεύων εις αυτόν, αηλή να έχη ζωήν αιώνιον» (Ιωάν.3:16).

Αυτή η Αγάπη του Θεού, υπαγορεύει στον αθάνατο να πεθάνει... στον Κύριο της δόξας να γίνει αντικείμενο χλευασμού... στον αναμάρτητο να γίνει αμαρτία... στον ευλογημένο να γίνει κατάρα... στον αγαπημένο να γίνει άνθρωπος από του οποίου αποστρέφει κάποιος το πρόσωπό του...

Πάνω από τον σταυρό, είδε ο Ιησούς με τα μάτια του πνεύματός Του, όλες τις αμαρτίες των λαών και των αιώνων... τις είδε να κατευθύνονται εναντίον του, εξερχόμενες απ' όλα τα βάθη της Ιστορίας... και μ' ένα θαύμα αγάπης τις έκανε δικές Του... Η ευλογημένη Αντικατάσταση!

Ησ. 53/6: «Πάντες ημείς επιληνήθημεν ως πρόβατα· εισράφημεν έκαστος εις την οδόν αυτού· και ο Κύριος έθεσεν επ' αυτόν την ανομίαν πάντων ημών».

Προβάλλοντας μέσα από τα πυκνά αυτά σκοτιάδια, ο Ιησούς έβγαλε μια δυνατή, μια θριαμβική κραυγή νίκης: «Τετέλεσται». Το ρήμα σε χρόνο παρακείμενο σημαίνει ότι το έργο της σωτηρίας, είναι και θα παραμείνει για πάντα στο μέλλον τελειωμένο, ολοκληρωμένο.

Τετέλεσται...το χρέος ξοφλήθηκε, το λύτρο αποπληρώθηκε, οι αμαρτίες μας συγχωρήθηκαν...!

Πάνω στον σταυρό ο Χριστός σήκωσε τις αμαρτίες του κόσμου. Υπέμεινε συνειδητά και με τέλεια αγάπη την κρίση του Θεού στη δική μας θέση, καθιέρωσε μια νέα διαθήκη ανάμεσα στον Θεό και το γένος των ανθρώπων, και άνοιξε μία νέα οδό προς την παρουσία Του. Ταυτόχρονα, το χέρι του Θεού έσχισε το καταπέτασμα του Ναού, που για αιώνες συμβόλιζε το χωρισμό του αμαρτωλού από τον Άγιο Θεό, και ήταν το «Αμήν» του Πατέρα στο «Τετέλεσται» του Υιού... «Πατέρα... Τετέλεσται... Αμήν, αποκρίθηκε ο Ουρανός...».

Μάνος Δαμιανάκης

* Από το βιβλίο «Το έργο του Ιησού Χριστού» (L'oeuvre de Jesus Christ) του Frédéric Godet. Εκδόθηκε στην Εβλήδα από το Εβλήθνικό Ινστιτούτο της Βίβλου.

200 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠΟ ΤΟ 1821

«Μακάριον το έθνος, του οποίου ο Θεός είναι ο Κύριος' ο λαός, τον οποίον έκλεξε διά κληρονομίαν αυτού» (Ψαλμ. 33/12)

Το Ελεύθερο ΒΗΜΑ με χαρά και ενθουσιασμό για τα 200 χρόνια της αποτίναξης και εκδίωξης του τουρκικού ζυγού απ' την εθνική μας ζωή, συμμετέχει με ευχαριστία προς τον Θεό, αλλά και για όσους έπεσαν, προκειμένου όλοι εμείς σήμερα να μπορούμε να αρθρώσουμε ελεύθερο λόγο, και να ασκούμε τα अपαρράγραπτα δικαιώματά μας ακώλυτα και προστατευμένα στα πλαίσια του Συντάγματος, των κειμένων νόμων και της αρχής της ισοπολιτείας.

Σαν ελάχιστο χρέος δημοσιεύουμε ορισμένα αποσπάσματα απ' την προκήρυξη του Πέτρου Μαυρομιχάλη, στο ξεκίνημα της Ελληνικής Επανάστασης.

Το περιεχόμενό της απευθυνόταν ουσιαστικά στους «αυθέντες» των ευρωπαϊκών αυλών του συνεδρίου της Βιέννης (9/7/1815) και των «αυλικών» της ιεράς συμμαχίας στο Παρίσι (20/11/1815), οι οποίοι, όσο κι αν προσπάθησαν, δεν άλλαξαν τον ρου της ιστορίας. Το ποτάμι δεν γύρισε πίσω. Οι εθνεγερτήριοις καμπάνες της Παλιγγενεσίας ηκούσαν πλέον φοβερές και ασταμάτητες.

Είχε προηγηθεί ο όρκος της νίκης στις 23 Μαρτίου 1821 στην Καλαμάτα. Ένα μήνα νωρίτερα, στις 24/2/1821, στο Ιάσιο, ο Αλέξανδρος Υψηλάντης διάβασε την επαναστατική προκήρυξη, με πρόταγμα τους μνημειώδεις εκείνους λόγους: «ΜΑΧΟΥ ΥΠΕΡ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙΔΟΣ», ολοκληρώνοντας στο τέλος με την ιερή πρόσκληση: «*Ας καθέσωμεν, λοιπόν εκ νέου, ω ανδρείοι και μεγαλόψυχοι Έλληνες, την ελευθερίαν εις την κριστικόν γην της Ελλάδος!...*».

Η προκήρυξη του Πέτρου Μαυρομιχάλη

«*Προειδοποιήσεις εις τας Ευρωπαϊκάς Αυλές, εκ μέρους του φιλογενούς αρχιστρατήγου των Σπαρτιατικών στρατευμάτων Πέτρου Μαυρομιχάλη και της Μεσσηνιακής Συγκλήτου.*

Ο ανυπόφορος ζυγός της Οθωμανικής τυραννίας εις το διάστημα ενός και επέκεινα αιώνος, κατήτησεν εις μίαν ακμήν, ώστε να μην μείνη άβηλο εις τους δυστυχείς Πελοποννησίους Γραικούς, ει μη μόνον πνοή και αυτή δια να ωθή κυρίως τους εγκαρδίους των αναστασιαστών.

Εις τιαυτήν όντες κατάστασιν στερημένοι από όλα τα δικάια μας, με μίαν γνώμην ομοφώνως απεφασίσαμεν να βιάσωμεν τα άρματα, και να ορμήσωμεν κατά των τυράννων. Πάσα προς αβήλησους μας φαιρία και δικήνοια, ως καρποί της τυραννίας απερρίφθησαν εις τον βυθόν της θήτης, και άπαντες νένομεν πνοήν ελευθερίας. Αι χείρες

Κοραής και Ρήγας Φεραίος υποβασιάζουν την Ελλάδα να στερηθεί στους πόδας της και να εξέλθει εκ των ερειπίων της σκλαβιάς. (Πίνακας του βλαϊκού ζωγράφου Θεόφιλου)

μυών αι δεδεμένοι μέχρι του νυν από τας σιδεράς αβήσους της βαρβαρικής τυραννίας, εβήθησαν ήδη, και υψώθησαν μεγαλοψύχως και έβλαβον τα όπλα προς μηδενισμόν της βδεδυράς τυραννίας.

Οι πόδες ημών οι περιπατούντες εν νυκτί και ημέρα εις τας εναγκαρεύσεις τας ασπλάγγους τρέχουν εις απόκτησιν των δικαιωμάτων μας. Η κεφαλή μας η κβήνουσα τον αυχένα υπό τον ζυγόν τον απεινάζει και άβηλο δεν φρονεί, ει μη την ελευθερίαν. Η γλώσσα μας η αδυνατούσα εις το να προφέρη λόγον, εκτός των ανωφελών παρακλήσεων, προς εξήλεσιν των βαρβάρων τυράννων, τώρα μεγαλοφώνως φωνάζει και κάμνει να αντηχή ο αήρ το γλυκύτερον όνομα της ελευθερίας. Εν ενί λόγω απεφασίσαμεν, ή να ελευθερωθώ-

μεν, ή να αποθάνωμεν. [...] Να αναστήσωμεν το τεταλαιπωρημένον Εβήθηνικόν γένος μας. [...]

1821 Μαρτίου 23, εν Καλαμάτα
Εκ του Σπαρτιατικού Στρατοπέδου
Πέτρος Μαυρομιχάλης,
αρχιστράτηγος του Σπαρτιατικού
και Μεσσηνιακού Στρατού»

Από την πλευρά μας ευχόμαστε και προσυπογράφουμε. Εθνική απελευθέρωση αλλά και εσωτερική, που την χαρίζει η πίστη στο πρόσωπο και στο έργο του Ιησού Χριστού. Η διακήρυξη του Ευαγγελίου εστιάζει πανηγυρικά στην αδήριτη αυτή ανάγκη του ανθρώπου:

Ιωάν. 8/36 «*Εάν λοιπόν ο Υιός σας ελευθερώσει, όντως ελεύθεροι θέβετε είσθαι.*

Ελεύθερο ΒΗΜΑ

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΜΟΥ

Ονομάζομαι Παρθενία Τσίτου. Γεννήθηκα στο Αγρίνιο το 1951. Εκεί μεγάλωσα και παντρεύτηκα. Ο σύζυγός μου ήταν πολύ καλός άνθρωπος, Αγρινιώτης. Ήταν στοργικός και μεταξύ μας υπήρχε μέχρι τον θάνατό του αμοιβαία σχέση αγάπης.

Ο Θεός μας χάρισε δύο παιδιά, τον Σταύρο και την Αθανασία. Όταν ο γιός μου ο Σταύρος έγινε τριών ετών θέλησα να συμμετάσχω σε ένα πνευματικό χριστιανικό πρόγραμμα στις κατασκηνώσεις των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών στο Σούνιο. Ο σύζυγός μου αρχικά με εμπόδισε. Τελικά όμως πήρα μέρος. Ήταν το 1975. Καθώς οι μέρες κυλούσαν είχα την αίσθηση ότι βρισκόμουν στον ουρανό. Στο Σούνιο αναγεννήθηκα και βαπτίσθηκα, αφού διά πίστεως δέχτηκα τον Χριστό προσωπικό μου Σωτήρα.

Όταν γύρισα στο Αγρίνιο θέλησα να μεταδώσω τη χαρά μου στον άντρα μου. Ξαφνιασμένος εκείνος με την αλλαγή μου, μού ζήτησε να πάμε σε μια Ορθόδοξη γιορτή. Του απάντησα ότι θα πήγαινα χωρίς όμως να φιλήσω τις εικόνες και να κάνω τον σταυρό μου, αφού ο Χριστός με είχε ζωγραφίσει επί των παλαμών Του στον Σταυρό του Γολγοθά. Όταν έλαβε την απάντησή μου, μού έβαλε τον απαγορευτικό όρο να μη συμμετέχω στις συναθροίσεις που γίνονταν στο σπίτι του εν Χριστώ αδελφού Νίκου Μπαρδούτσου και της συζύγου του Αγγελικής. Τότε τον ρώτησα αν θα προτιμούσε να με βλέπει να έχω άλλες ασχολίες, μη χριστιανικές. Αφού το σκέφτηκε μου απάντησε ότι θα μπορούσα να παρακολουθώ τη συνάθροιση. Όταν ο γιος μου έγινε οκτώ ετών ο Θεός μας χάρισε την κόρη μας Αθανασία και η χαρά μας ολοκληρώθηκε. Μετά τον τοκετό η πεθερά μου, μού έφερε μια εικόνα της μητέρας του Χριστού για να την κρεμάσω στην κούνια της κόρης μου. Αρνήθηκα, λέγοντάς της ότι ο Χριστός φυλάει το μωρό. Εκείνη συνέχισε, θέλοντας να κάνω τάματα με λαμπάδες στην εκκλησία. Και πάλι αρνήθηκα.

Εδώ πρέπει να σημειώσω ότι ταυτόχρονα η πεθερά μου παρακολουθούσε προσεκτικά τη ζωή μου και στη συνέχεια μου ζήτησε μια Καινή Διαθήκη. Θέλησε επίσης να ακούσει όσα λέγαμε για τον Χριστό στη συνάθροιση. Ήλθε, άκουσε και της άρεσε πολύ. Αμέσως κατάλαβε ότι δεχόμουν κατηγορίες άδικες, ότι δήθεν ήμουν μάρτυς του Ιεχωβά. Όταν το 1978 η Ελευθέρα Ευαγγελική Εκκλησία έλαβε επίσημη άδεια λειτουργίας από τις κρατικές αρχές, η πεθερά μου πίστεψε στον Χριστό, ενώθηκε με την εκκλησία και μετά από λίγα χρόνια έφυγε για τον ουρανό. Ο σύζυγός μου, ο Νίκος, επίσης πίστεψε στον Κύριο, βαπτίσθηκε και ερχόταν πλέον στην εκκλησία.

Ο γιος μου ο Σταύρος σπούδασε νοσηλευτική στα ΤΕΙ Αθήνας. Πήρε το πτυχίο του αλλά αρρώστησε βαριά με εγκεφαλίτιδα και έφυγε πιστός για την ουράνια πατρίδα στα 22 του χρόνια. Ήταν ένας άγγελος που βοηθούσε και προσέφερε

ανελλιπώς τις υπηρεσίες του στα προγράμματα των Ελευθέρων Ευαγγελικών κατασκηνώσεων του Σουνίου. Είχε μια χριστιανική, ζωντανή μαρτυρία, όντας αναγεννημένος και βαπτισμένος. Μοίραζε φυλλάδια και φοίτησε στο Βιβλικό σχολείο. Όταν έφυγε για τον ουρανό στο σπίτι μας έγινε μια τεράστια αλλαγή. Η κόρη μου τυφλώθηκε από μελαγχρωστική αμφιβληστροειδοπάθεια και έπεσε ψυχολογικά.

Ταυτόχρονα ο σύζυγός μου άρχισε να ταλαιπωρείται με τη νόσο Parkinson. Για 15 χρόνια πηγαίνοερχόμασταν στα νοσοκομεία. Αρχικά έπεσε και έσπασε τη μέση του. Έμεινε ένα μήνα στο κρεβάτι. Όταν σηκώθηκε έπαθε οξύ έμφραγμα και στη συνέχεια έσπασε και το χέρι του. Οι ασθένειες διαδέχονταν η μία την άλλη, αλλά όταν συνερχόταν πηγαίναμε μαζί στην Ελευθέρα Ευαγγελική Εκκλησία του Αγρινίου. Σε όλες αυτές τις δοκιμασίες ο Θεός μου έδινε την ευκαιρία να μιλάω για Εκείνον. Μέσα στα νοσοκομεία Πάτρας και Αγρινίου ο Θεός με χρησιμοποίησε για να δοξαστεί το Όνομά Του, χαρίζοντάς μου μια πρωτόγνωρη ηρεμία και πίστη. Μετά τις παρατεταμένες ταλαιπωρίες της υγείας του, ο σύζυγός μου απεβίωσε τον Οκτώβριο του 2008, έτοιμος πνευματικά, κρατώντας το χέρι μου και ψάλλοντάς μαζί μου εκείνες τις ώρες. Οι γείτονές μου, οι οποίοι, όπως προανέφερα, με θεωρούσαν Μάρτυρα του Ιεχωβά, τώρα - έχοντας δει την εν Χριστώ μαρτυρία ζωής μου - με αποκαλούν πλέον στολίδι της γειτονιάς.

Η κόρη μου, παρά το ότι σιγά-σιγά τυφλώθηκε, κατόρθωσε να αποκτήσει στα Αγγλικά το δίπλωμα του Lower και σπούδασε στο Πανεπιστήμιο Πατρών Κοινωνική Λειτουργός. Παρακολούθησε επίσης τη Σχολή Τυφλών στη Θεσσαλονίκη, όπου έμαθε όλα όσα χρειάζονται για να μπορεί να ζει μια ανεξάρτητη ζωή και να κυκλοφορεί μόνη της, χωρίς συνοδό. Δοξάζω το όνομα του Χριστού γιατί τώρα εργάζεται ως κοινωνική λειτουργός στη Θεσσαλονίκη. Αν και εντελώς τυφλή, τα καταφέρει θαυμάσια. Με το πτυχίο της Κοινωνικής Λειτουργού ο Θεός της έχει εξασφαλίσει τα προς το ζην. Τελευταία απέκτησε και το πτυχίο Κινέζικης φυσικοθεραπείας, έχοντας τη δυνατότητα να ασχοληθεί και επαγγελματικά. Με δάκρυα στα μάτια προσεύχομαι πάντα στον Θεό να γνωρίσει και η κόρη μου τον Χριστό ως προσωπικό της Σωτήρα.

Θα ήθελα επίσης να πω ότι μέσα στις θλίψεις που πέρασα με βοήθησαν πολύ τα αδέρφια μου εν Χριστώ. Τώρα ζω μόνη μου στο Αγρίνιο, επισκεπτόμενη άλλες χήρες. Γυναίκες πονεμένες που έχασαν κι αυτές τους συζύγους τους και μερικές και τα παιδιά τους. Προσπαθώ να τις παρηγορήσω αφού η πίστη μου έχει δοκιμαστεί στο καμίνι των θλίψεων. Ο Θεός γνωρίζει γιατί επιτρέπει το κάθε τι. Δεν κάνει λάθη. Τον εμπιστεύομαι απόλυτα. Με ενισχύει, παρηγορεί, στηρίζει. Τον δοξάζω και Τον περιμένω να έρθει για να με πάρει στη δόξα του.

Με αγάπη Χριστού,
Παρθενία Τσίτου

Συρία: Πώς μια Μουσουλμάννα γνώρισε τον Χριστό

«*Ας δει ο κόσμος ότι αγαπάω τον Κύριο Ιησού. Εκείνος είπε: Όποιος ντραπεί για μένα και για τα λόγια μου, θα ντραπώ γι' αυτόν μπροστά στον Πατέρα. Γιατί να ντραπώ γι' Αυτόν; Είναι το καταφύγιό μου και ο κρυψώνας των παιδιών μου!*

(Νιορύν, Καμισλί, Συρία)

Αυτά είναι τα δυναμικά λόγια της Νιορύν, μιας πιστής από μουσουλμανική οικογένεια. Είναι γεμάτη από την αγάπη του Χριστού και φαίνεται καθαρά ότι ο Ιησούς την κάλεσε από μικρή ηλικία: «Η αγάπη του Χριστού φυτεύτηκε μέσα μου από τότε που ήμουν παιδάκι. Έβλεπα πως οι Χριστιανοί φέρονταν καλύτερα από μας. Πάντα μου άρεσαν οι Χριστιανοί και έλεγα στους γονείς μου: «Κάτι με συνδέει με τους Χριστιανούς».

Αλλά η Νιορύν δεν είχε ακόμα γνωρίσει τον Ιησού σε βάθος. Δεν είχε πάρει την απόφαση να Τον ακολουθήσει. Αυτό συνέβη όταν ήρθε σε ένα Κέντρο Ελπίδας στο Καμισλί. Υπεύθυνος του Κέντρου ήταν ο ποιμένας Τζόρτζ.

«Εκείνη τη στιγμή είχα απελπιστική ανάγκη βοήθειας», θυμάται, «Τα παιδιά μου δεν είχαν τίποτα να φάνε. Ήμουν κατακουρασμένη και ψυχικά εξαντλημένη».

Γνωρίστηκε με τον Αμπού Φαρίντ, έναν εθελοντή στην εκκλησία και του ζήτησε ένα ποτήρι νερό ενώ περίμενε για το δέμα τροφίμων, που το Κέντρο διανέμει σε ευάλωτα μέλη της κοινότητας, Χριστιανούς και Μουσουλμάνους. Όταν εκείνος της επισήμανε πως ήταν Ραμαντάν και τη ρώτησε αν νήστευε, η Νιορύν του απάντησε ότι δεν νήστευε.

«Δεν πιστεύεις στον Θεό;», τη ρώτησε ο Αμπού.

«Πιστεύω στον Θεό και αισθάνομαι ότι είναι πάντα μαζί μου, αλλά όχι με τον τρόπο που διδάσκει το Ισλάμ»,

του απάντησε η Νιορύν.

«Ο Αμπού Φαρίντ μου μίλησε για τον Ιησού για περίπου μιάμιση ώρα», λέει η Νιορύν. Μετά τον ρώτησε: «Μίλησες για τον Ιησού και είπες ότι ήρθε για όλους τους ανθρώπους. Μπορώ να γίνω και εγώ Χριστιανή;» Και εκείνος απάντησε: «Φυσικά, ο Χριστός ήρθε για όλο τον κόσμο».

Η απόφασή της να ακολουθήσει τον Χριστό έχει αλλάξει πολλά πράγματα στη ζωή της Νιορύν. «Είναι απερίγραπτο. Ένα εκατομμύριο πράγματα έχουν συμβεί. Η πίστη μου δίνει δύναμη. Δεν φοβάμαι πια τη ζωή. Πριν μερικά χρόνια είχα φτάσει ακόμα στο σημείο να κάνω απόπειρα

αυτοκτονίας. Τώρα το πιο σημαντικό για μένα είναι ότι έχω τον Ιησού στη ζωή μου. Βλέπω επίσης τη θετική επίδραση που έχει η πίστη στη ζωή του γιου μου, του Μπασάρ. Υπήρξε ένα πολύ αγχωτικό παιδί. Καθώς μελετάει τη Βίβλο έγινε πιο ήρεμος. Κάθε φορά που ταράζεται, ανοίγει τον Λόγο του Θεού και ηρεμεί».

Ο Αμπού Φαρίντ ενθαρρύνεται καθώς βλέπει τη Νιορύν να έρχεται στην εκκλησία. Λέει: «Μου δίνει μεγάλη χαρά. Βλέπω τον καρπό του Πνεύματος στη ζωή της».

Evangelicals Now
November 2020

Επιμέλεια: Τζένιφερ Τζακ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΙ

Ανεξαρτησία σημαίνει έλλειψη εξάρτησης από σιδή-ποτε και από οποιονδήποτε. Η ιστορία αναφέρει πολλούς αγώνες που έγιναν για την ανεξαρτησία των λαών και πράγματι στην προσπάθεια απόκτησης αυτού του αγαθού έχει κυθεί πολύ αίμα. Ακόμα πολλοί άνθρωποι στις μέρες μας πιστεύουν πως είναι ανεξάρτητοι και υπερηφανεύονται για αυτό. Πόσο όμως δίκιο έχουν και πόση αλήθεια κρύβει αυτή η πεποίθηση; Στην πραγματικότητα η πλειονότητα των ανθρώπων είναι υπό εξάρτηση. Άλλοι από το αλκοόλ, άλλοι από τη νικοτίνη, άλλοι από διάφορες ναρκωτικές ουσίες, άλλοι από τη χαρτοπαιξία, άλλοι από τα τυχερά παιχνίδια και άλλες πολλές εξαρτήσεις, που κάποιοι τις ονομάζουν κόμπι και κάποιοι άλλοι διασκέδαση.

Το ερώτημα είναι, εμείς οι πιστοί άνθρωποι επιτρέπεται να είμαστε εξαρτημένοι; Ακόμα και στους πιο αγίους στόχους μας, ελλοχεύει ο κίνδυνος να παρεισφρήσουν εγωιστικά ελατήρια. Το παράδειγμα του Σαούλ είναι χαρακτηριστικό. Ο απόστολος Παύλος πεπαιδευμένος παρά τους πόδας του σπουδαίου Γαμαλιήλ είχε πολλά προσόντα για τα οποία ήταν περήφανος. Όλοι οι σύγχρονοί του τον τιμούσαν και τον σέβονταν. Πόσο άγιοι όμως ήταν οι στόχοι και οι επιδιώξεις του; Κατά τον ζήλον διώκτης της εκκλησίας του Χριστού. Μόνον όταν συνάντησε τον Κύριο στον δρόμο για τη Δαμασκό κατάλαβε τα βαθύτερα κίνητρα και ελατήριά του, αφού του τα αποκάλυψε ο Χριστός και αμέσως μετάνιωσε αναφωνώντας, «*Τι θέλεις να κάνω Κύριε;*» Αντιλήφθηκε την αμαρτωλότητά του, το λάθος μονοπάτι που είχε πάρει, και αναγνώρισε τον Ιησού ως Κύριο στη ζωή του. Μόνον με την πραγματική ταπεινώση μπορούμε να δούμε τα βαθύτερα ελατήρια της καρδιάς μας και να διώξουμε τους εγωισμούς. Η πάλη με το «εγώ» μας είναι διαρκής και ανελέητη. «*Διότι νδύνομαι μεν εις τον νόμον του Θεού κατά τον εσωτερικόν άνθρωπον· βλέπω όμως εν τοις μέλεσί μου άλλον νόμον αντιμαχόμενον εις τον νόμον του νοός μου, και αιχμαλωτιζοντά με εις τον νόμον της αμαρτίας τον όντα εν τοις μέλεσί μου. Ταλαιπώρος άνθρωπος εγώ· τις θέλει με ελευθερώσει από του σώματος του θανάτου τούτου; Ευχαριστώ εις τον Θεόν δια Ιησού Χριστού του Κυρίου ημών.*» (Ρωμαίους 7/22-24). «*Διότι ο νόμος του πνεύματος της ζωής εν Χριστώ Ιησού με ηλευθέρωσεν από του νόμου της αμαρτίας και του θανάτου*» (Ρωμαίους 8/2). Για να φτάσει στους Γαλάτας 2/20 να πει: «*Μετά του Χριστού συνεσταυρώθην· ζω δε ουχί πλέον εγώ, αλλή' ο Χριστός ζη εν εμοί...*»

Προσωπικά ο Κύριος μου αποκάλυψε μέσα από δύο εδάφια του Λόγου του, ποιος είμαι και πώς πρέπει να ζω. Το πρώτο αναφέρεται στους Γαλάτας 6/3: «*Διότι εάν τις νομίζει ότι είναι τι, ενώ είναι μηδέν, εαυτών εξαπατά,* και το δεύτερο στον Λουκά 17/10: «*Ούτω και σεις, όταν κάμπετε καιά πάντα τα διαταχθέντα εις εσάς, λέγετε, Ότι δούλοι αχρείοι είμεθα· επειδή εκάμαμεν ό,τι εκρωστούμεν να κάμωμεν*». Πέρα όμως από την ταπεινώση του «εγώ» μας, που είναι απαραίτητο να κερδίσουμε, υπάρχουν κι άλλοι κίνδυνοι εξάρτησης στην πνευματική μας πορεία.

Δεύτερος κίνδυνος είναι οι πλάνες που κατά καιρούς κυκλοφορούν μέσα στις εκκλησίες μας, δηλαδή λανθασμένες διδασκαλίες που διασπείρουν κάποιοι ονομαζόμενοι αδελφοί, οι οποίοι άλλο σκοπό δεν έχουν παρά να ποιούν σκάνδαλα και διχοστασίες, όπως αναφέρεται στους Ρωμαίους 16/17-18: «*Σας παρακαλώ δε αδελφοί, να προσέχπτε τους ποιούντας διχοστασίας και τα σκάνδαλα εναντίον της διδασκής την οποίαν σεις εμάθετε, και απομακρύνεσθε απ' αυτών· διότι οι τοιούτοι δεν δουλεύουσι τον Κύριον ημών Ιησούν Χριστόν, αλλήλ την εαυτών κοιηίαν· και δια λόγων καθών και κοηλακευτικών εξαπατώσι τας καρδίας των ακάκων*». Αυτό όπως μας πληροφορεί ο Λόγος του Θεού δεν είναι φαινόμενο της εποχής μας αλλά παρατηρείται ήδη από την ίδρυση της εκκλησίας του Χριστού. Ας προσέξουμε λοιπόν πολύ και ας μελετάμε τον Άγιο Λόγο του Θεού, για να μπορούμε να διακρίνουμε τις αντιβιβλικές διδασκαλίες και να προσκολλάμε τους εαυτούς μας στην αλήθεια του Ευαγγελίου.

Τρίτος και πολύ σημαντικός κίνδυνος είναι η επηροή του «κόσμου». Ο κόσμος σαν ένα φουρτουνιασμένο ποτάμι κυλάει και σαρώνει τα πάντα στο πέρασμά του και μόνον ο πραγματικά πιστός με τις δυνάμεις που ο Κύριος χορηγεί, μπορεί να του αντισταθεί! Ο Ιωάννης στην Α' επιστολή του 2/15-17 μας λέει σχετικά: «*Μη αγαπάτε τον κόσμον μηδέ τα εν τω κόσμω· εάν τις αγαπά τον κόσμον, η αγάπη του Πατρός δεν είναι εν αυτώ· διότι παν το εν τω κόσμω, η επιθυμία της σαρκός, και η επιθυμία των οφθαλμών, και η αλαζονεία του βίου, δεν είναι εκ του Πατρός, αλλή' είναι εκ του κόσμου. Και ο κόσμος παρέρχεται, και η επιθυμία αυτού· όστις όμως πράπει το θέλημα του Θεού, μένει εις τον αιώνα*».

Η επιθυμία της σαρκός, η επιθυμία των οφθαλμών και η αλαζονεία του βίου είναι τρεις ισχυροί τρόποι που ο διάβολος χρησιμοποιεί για να παρασύρει ακόμη και τους εκλεκτούς. Μόνον μέσα από την οδηγία του Αγίου Πνεύματος, που χρειάζεται να κατοικεί πλουσίως μέσα μας, μπορούμε να βγούμε νικητές από αυτή τη μάχη. Διότι η νίκη είναι διά του Χριστού καθώς ο Παύλος μας λέγει: «*Τα πάντα δύναμαι διά του ενδυναμούντος με Χριστού*» (Φιλιππισίους 4/13). Έτσι είμαστε πραγματικά ανεξάρτητοι και ελεύθεροι από τα δεσμά της αμαρτίας, (Γαλ. 5/1). Ένα πλοίο είναι κατασκευασμένο για να επιπλέει πάνω στη θάλασσα και αν τυχόν η θάλασσα μπει μέσα σ' αυτό, το πλοίο ναυαγεί. Έτσι και οι πιστοί είναι προορισμένοι να ζουν μέσα στον κόσμο αλλά ποτέ ο κόσμος δεν πρέπει να εισχωρήσει μέσα στην καρδιά τους, διότι τότε θα ναυαγήσουν κατά την πίστη, όπως είναι γεγραμμένο, «*τινες [...] εναγάγησαν εις την πίστιν*» (Α' Τιμόθεον 1/19).

Ας συνεχίσουμε όμως με το δεύτερο σκέλος, το «**ενωμένοι**». Για τη σοβαρότητα της ένωσης μας μίλησε πρώτος ο Κύριός μας όταν είπε (Ιωάννης 10/30) «*Εγώ και ο Πατήρ μου εν είμεθα*». Στη συνέχεια ο απόστολος Παύλος παρακινεί τους πιστούς στην Α' επιστολή του προς Κορινθίους «*Σας παρακαλώ δε, αδελφοί, δια του ονόματος του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, να λέγητε πάντες το αυτό, και να μη ήναι οσί-*

ΚΑΙ ΕΝΩΜΕΝΟΙ

οματα μεταξύ σας, αηλιά να ήσθε εντελώς πνωμένοι, έχοντες το αυτό πνεύμα και την αυτήν γνώμην». Αν προσέξουμε πώς το διατυπώνει το αρχαίο κείμενο: «*ἦτε δὲ κατηρητισμένοι ἐν τῷ αὐτῷ νοῦ καὶ ἐν τῇ αὐτῇ γνώμῃ*», (Α΄ Κορινθίους 1/10).

Κατάρτιση σημαίνει επιμόρφωση και καταρτισμένος θεωρείται όποιος έχει βαθιά γνώση για ένα συγκεκριμένο αντικείμενο, αυτός που συνηθίζουμε να λέμε «ο ειδικός». Για εμάς όμως, τους πιστούς ανθρώπους, κατάρτιση σημαίνει να σπουδάσουμε και να γίνουμε γνώστες των Γραφών και κυρίως να γνωρίζουμε καλά το «*τάδε λέγει Κύριος*».

Στις μέρες μας παρατηρούμε πολλούς πιστούς να χρησιμοποιούν για πνευματικά θέματα τις φράσεις «εγώ νομίζω..» και «δεν πειράζει». Αυτό σημαίνει πως δεν είναι καταρτισμένοι στον Λόγο του Θεού ή ότι εξηγούν την Αγία Γραφή κατά το δοκούν.

Σήμερα έχουμε τη δυνατότητα για σωστή κατάρτιση. Το διάγραμμα πίστης και οργάνωσης της κοινωνίας μας, εκπονήθηκε με πολύ κόπο από αδελφούς που έσκυψαν μέσα στον Λόγο του Θεού, διερεύνησαν τα βαθύτερα νοήματά Του και προσάρμοσαν σε Αυτόν τις αρχές της πίστεως μας. Είναι λοιπόν ένα εργαλείο που μπορούμε να χρησιμοποιούμε για να

είμαστε εντελώς ενωμένοι, να λέγουμε το αυτό και να μην υπάρχουν οξίσματα μεταξύ μας. Με μια πίστη, μια γνώμη, έναν νου θα προχωρήσουμε όλοι μαζί εντελώς ενωμένοι στην πνευματική μας πορεία για τον ουρανό.

Τώσ να αργήσαμε να ολοκληρώσουμε το διάγραμμα πίστης και οργάνωσης και πολλοί ψευδοδιδάσκαλοι και ψευδοπροφήτες πρόλαβαν να διασπείρουν πλάνες μέσα στις εκκλησίες μας, όπως ήδη αναφέρθηκε (Ρωμαίους 16/17-18). Αυτός όμως είναι ένας επιπλέον λόγος που χρειάζεται να διαχωρίσουμε τη θέση μας από εκείνους και να προσκολληθούμε στην αλήθεια του ευαγγελίου του Χριστού όπως μας προτρέπει ο απόστολος Παύλος στην Β΄ Κορινθίους 6/17: «*Δια τούτο “εξέλθετε εκ μέσου αυτών και αποχωρήσθε”, λέγει Κύριος, “και μη εγγίστε ακάθαρτον”· και “εγώ θέλω σας δεχθῆ”*».

Ολοκληρώνοντας, εύχομαι καθώς προχωρούμε στους έσχατους καιρούς και ο Κύριος έρχεται, να μας βρει όλους τους δικούς Του, ανεξάρτητους και ενωμένους. Αμήν.

Αλέξανδρος Πεπονάκης
Ε.Ε.Ε. Γαρίπας, Κρήτη

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΑΓΑΘΟΥ;

*Πού είναι η πηγή του αγαθού εξόν απ' την προαίρεση του πάνσοφου Θεού;
Μα αχ αλίμονο! οι άνθρωποι ζήτησαν στο σκοτάδι τον δρόμο του καλού.*

*Πού είναι κείνη η αγάπη που τόσες καρδιές θεραπευτικά ζέστανε
εξόν απ' το θυσίας αίμα στο ικρίωμα που σαν ευλογία πλούσια έτρεξε;*

*Πού βρίσκεται η μόνη αξιοπιστία που σε νόμο αληθοδύναμο τον κόσμο θεμέλιωσε
κι απ' τα λόγια των προφητών ως του Χριστού την ανάσταση το ψέμα ξεσκέπασε;*

*Πού είναι η ειρήνη εξόν από Κείνον που με τον λόγο Του κάθε ταραχή γαλήνηψε
και στην καθάρια προσευχή Του τα πάντα κραταιά στις χείρας του υπέταξε;*

*Πού είναι η δικαιοσύνη εξόν από Κείνον πού 'ναι της ψυχής η ανταμοιβή,
Κείνος που αποκαθιστά τον αδικώς κατατρεγμένο σε κάθε πάντα εποχή;*

*Πού είναι ο χορτασμός, Αυτός που το σώμα Του άγιο άρτο μάς έδωσε
κι έθρεψε πλήθην με λίγα ψωμάκια και ψαράκια, κάθε ανάγκη κάλυψε;*

*Πού 'ναι το ξεδίψασμα εξόν απ' Αυτόν που ευμενώς την ψυχή της Σαμαρείτισσας πότισε
και το ύδωρ απ' το τρυπημένο του πλευρό το κακό άγος παντοτινά καθάρισε;*

*Πού βρίσκεται αυτό που βέμε με τόση απορία της αιωνίου ζωής ο τόπος
παρά στην προαιώνια μήτρα του θησαυροφόρου θείου άφθαρτου φωτός;*

*Πού κατοικεί η αλήθεια η ανόθευτη και αρυτίδωτη σήμερα και χθες
παρά στις καρδιές των δικαίων απ' του Θεού την καρδιά φωτεινές;*

*Αν μετά απ' όλη αυτά η δόξα, η τιμή, το κράτος μόνο στον Θεό κι άληθον κανένα
τι θλιβερή ανθρωποτραγωδία στον κόσμο, στις καρδιές να εξουσιάζει πάση το ψέμα.*

Ο Λυχνιοφόρος

ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ Π

Στον Λόγο του Θεού, Α΄ Θεσσαλονικείς 5/23 διαβάζουμε: «*Να διατηρηθή ολόκληρον το πνεύμα σας, και η ψυχή, και το σώμα, αμέμπως εν τη παρουσία του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού*». Τρία, λοιπόν, τα στοιχεία που συνθέτουν την προσωπικότητά μας, **σώμα, ψυχή και πνεύμα**.

Το πνεύμα είναι το όργανο με το οποίο είναι προικισμένη η ανθρώπινη ψυχή για να συναισθάνεται και να επικοινωνεί με τον Θείο κόσμο. Είναι το μέρος όπου συναντάται η ψυχή με τον Θεό. Είναι ο ναός όπου λαμβάνει χώρα η αληθινή λατρεία. Θα γράψει ο Παύλος στο Ρωμαίους 1/9: «*Τον οποίον (Θεόν) λατρεύω εν τω πνεύματι μου εν τω ευαγγελίω του υιού αυτού*». Είναι μέσω του πνεύματος που το Άγιο Πνεύμα μπορεί να διεισδύσει στην ανθρώπινη ψυχή, και μέσω αυτής να κυβερνήσει το σώμα.

Αν το πνεύμα του ανθρώπου είναι το λουλούδι, το Άγιο Πνεύμα είναι ο ήλιος. Το λουλούδι μεγαλώνει, ανθίζει και γίνεται καρπός, όσο έρχεται σε επαφή με το φως του ήλιου. Ο κάθε άνθρωπος έχει πνεύμα, αλλά σε λανθάνουσα, σε μη ενεργό κατάσταση, μέχρι να το αφυπνίσει το Άγιο Πνεύμα, σαν ενωθεί μαζί του.

Τον άνθρωπο που θα πιστεύσει στον Χριστό, είναι έργο του Πνεύματος να τον αναστήσει. Πρώτα πνευματικά, (είναι η αναγέννησή του), και κάποτε, στην παρουσία του Κυρίου, και σωματικά: «*Ο αναστήσας τον Χριστόν εκ νεκρών θέλει ζωοποιήσει και τα θνητά σώματα υμών, δια του Πνεύματος αυτού του κατοικούντος εν υμίν*», θα μας πει στο Ρωμαίους 8/11.

Απ' την Πεντηκοστή και μετά έχουμε τόσα παραδείγματα για το τι ο Χριστός μπορεί να κάνει σαν έλθει και κατοικήσει, δια του Αγίου Πνεύματος, μέσα στον άνθρωπο. Θα πει στο Α΄ Κορινθίους 6/9-11: «*Ούτε πόρνοι, ούτε ειδωλολάτραι, ούτε μοιχοί, ούτε μαλακοί, ούτε αρσενοκοίται, ούτε κλέπται, ούτε πλεονέκται, ούτε μέθυσοι, ούτε βλοσυροί, ούτε άρπαγες, δεν θέλουνσι κληρονομήσει την βασιλείαν του Θεού. Και τοιούτοι υπήρχετε νυν: αλλήλα απέβουλοσθητε, αλλήλα ηγιάσθητε, αλλήλα εδικαιώθητε, δια του ονόματος του Κυρίου Ιησού, και δια του Πνεύματος του Θεού ημών*». Δεν υπάρχουν δεσμά αμαρτίας, πάθη, κακές συνήθειες, αλυσίδες κληρονομικότητας που να μην μπορεί το Πνεύμα να τα σπάσει και να ελευθερώσει τον άνθρωπο, όποιος κι εάν είναι, ό,τι κι εάν έχει κάνει.

Σαν έλθει το Άγιο Πνεύμα και κατοικήσει σε μια καρδιά, αλλάζει ριζικά την κατεύθυνσή της σε δύο πράγματα:

Α) Κάνει την καρδιά να θέλει το θέλημα του Θεού. Τον νόμο του Θεού, το θέλημα του Θεού που πρώτα το ένοιωθε βάρος, με περιορισμούς και αναίτιες απαγορεύσεις, τώρα τα μετατρέπει σε πηγή χαράς. Πραγματοποιείται αυτό που λέγει ο Ψαλμωδός: «*Χαίρω, Θεέ μου, να εκτελώ το θέλημα σου· και ο νόμος σου είναι εν τω μέσω της καρδιάς μου*», Ψαλμός 40/8. Αυτό είναι άλλωστε και το αντικείμενο της Καινής Διαθήκης που έχει κάνει ο Θεός μαζί μας, (Ιερεμίας 31/31-34, Ιεζεκιήλ 11/19,20, 36/25-27)

Β) Ενώ πρώτα ο άνθρωπος ζούσε για τον εαυτό του, τώρα τον μαθαίνει να ζει για τον Θεό και τούτο είναι η αληθινή ζωή, ο αγιασμός για τον άνθρωπο. Μόνο το Άγιο Πνεύμα οδηγεί τον άνθρωπο σε αληθινό αγιασμό. Θα μας πει στο Β΄ Θεσσαλονικείς 2/13: «*Μας εξέλεξε ο Θεός απ' αρχής εις σωτηρίαν δια του αγιασμού του Πνεύματος, και της πίστεως της αληθείας*».

Κάνοντας την ανθρώπινη καρδιά ναό Του, κατοικητήριό Του, το Πνεύμα επωάζει, παράγει εκεί μέσα τους καρπούς Του· και τούτο είναι το σίγουρο σημάδι ότι τούτη την καρδιά τη διοικεί το Πνεύμα.

Όταν κάποτε ο Κύριος ζήτησε από κάποιον νέο να Τον ακολουθήσει, αυτός Του ζήτησε την άδεια να θάψει πρώτα τον πατέρα του που είχε πεθάνει και η απάντηση του Κυρίου ήταν: «*Άφες τους νεκρούς να θάψωσι τους εαυτών νεκρούς*», Λουκάς 9/60. Κι εκείνος στο φέρετρο και οι άλλοι, οι όρθιοι δίπλα του, εξίσου νεκροί. Αυτό ακριβώς λείπει απ' τον άνθρωπο, η ζωή. Ο Κύριος είπε για το έργο του Αγίου Πνεύματος: «*Το Πνεύμα είναι εκείνο που δίνει ζωή*», (Ιωάννης 6/63), δηλαδή, όποιος έχει το Πνεύμα έχει την πηγή της ζωής μέσα του. Να θυμηθούμε και τα λόγια Του στους Ιουδαίους: «*Όποιος πιστεύει εις εμέ, καθώς είπε η γραφή, ποταμοί ύδατος ζώντος θέλουνσι ρεύσει εκ της κοιλίας αυτού. (Τούτο δε είπε περί του Πνεύματος, το οποίον έμελλεν να λαμβάνωσιν οι πιστεύοντες εις αυτόν)*», Ιωάννης 7/38,39. Εδώ βρίσκει και την απάντησή της η ερώτηση, «*Γιατί το αναστημένο μας σώμα δεν θα φθειρεται ποτέ*»;: Γιατί η πηγή της ζωής, το Πνεύμα θα κατοικεί μέσα του και συνέχεια θα το ανανεώνει, όπως η πηγή του νερού ανανεώνει τα δένδρα που έχουν απλώσει ρίζες σ' αυτήν.

ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΜΕΣΑ ΜΑΣ

«Οι λόγους τους οποίους εγώ λαβίω προς εσάς, πνεύμα είναι και ζωή είναι», (Ιωάννης 6 / 63). Από εδώ μπορούμε να καταλάβουμε και τη σχέση του Αγίου Πνεύματος με την Αγία Γραφή. Το Άγιο Πνεύμα κατοικεί στα λόγια της Γραφής και ενεργεί μέσω αυτών. Με την οδηγία άλλωστε τη δική Του γράφτηκαν. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι τα λόγια της Γραφής είναι η ενσάρκωση του Πνεύματος, είναι ο αλάνθαστος τρόπος να επικοινωνήσεις με τον Θεό.

Όποιος υπακούει στον Λόγο του Θεού, έστω και εάν δεν Τον καταλαβαίνει, έρχεται το Άγιο Πνεύμα που κατοικεί σ' αυτόν τον Λόγο - το **Πνεύμα που ζωοποιεί** - και φέρνει το ορατό αποτέλεσμα, φέρνει ζωή, πραγματοποιεί τον Λόγο του Θεού σ' αυτόν που τον υπακούει.

Για παράδειγμα, ας σταθούμε σε μια δήλωση του Λόγου του Θεού: «Όσοι δε εδέχθησαν αυτόν (τον Ιησού Χριστό προσωπικό τους Σωτήρα και Κύριο), εις αυτούς έδωκεν εξουσίαν να γείνωσι τέκνα Θεού, εις τους πιστεύοντας εις το όνομα αυτού· οίτινες ουκί εξ αιμάτων ουδέ εκ θελήματος σαρκός, ουδέ εκ θελήματος ανδρός, αλλ' εκ Θεού εγεννήθησαν», Ιωάννης 1 / 12,13. Τι πιο μεγάλο στη ζωή να έχεις τον Θεό Πατέρα! Όλοι Τον έχουν Δημιουργό, αλλά όλοι δεν Τον έχουν Πατέρα. Να αναπαύσαι σαν μικρό παιδί στην αγκαλιά Του. Να ξέρεις ότι στα χέρια τα δικά Του είναι και τα μεγάλα και τα μικρά πράγματα της ζωής σου.

Θα πει κάποιος: «όμορφα λόγια, παρηγορητικά, αρκεί να πείσεις τον εαυτόν σου να τα πιστέψεις». Και τούτο δεν είναι εύκολο. Στους άλλους μπορεί να δείχνεις μια ρωμαλέα πίστη, να λες πολλά και μεγάλα, αλλά τον εαυτόν σου δύσκολα τον πείθεις. Η καρδιά είναι σαν μια θάλασσα που εύκολα η αμφιβολία, η απογοήτευση, ο δισταγμός, ο φόβος, η ανασφάλεια, σηκώνουν τρικυμία εκεί μέσα, και ποιος θα τη γαληνέψει;

Το θαυμαστό έργο που κάνει το Άγιο Πνεύμα όταν κατοικεί στην καρδιά σου είναι να σε βεβαιώνει, να σε πείθει για τις υποσχέσεις του Θεού. Τις σφραγίζει μέσα σου, σε κάνει να τις ζεις, τις κάνει πιο πραγματικές και από εκείνα που βλέπεις γύρω σου. Δεν είσαι εσύ, λοιπόν, που θα πείσεις τον εαυτόν σου, γιατί τούτο μπορεί να μην το καταφέρεις ποτέ. Τούτη η εσωτερική βεβαιότητα είναι δώρο του Θεού δια του Πνεύματος. Διαβάζουμε στη Β' Κορινθίους 1 / 21,22: «Ο δε βεβαιών ημάς

μεθ' υμών εις Χριστόν, και ο χρίσας ημάς, είναι ο Θεός· όστις και εσφράγισεν ημάς, και έδωκε τον αρραβώνα του Πνεύματος εν ταις καρδίαις ημών». Και στην προς Γαλάτας 4 / 6: «Και επειδή είσθε υιοί, εξαπέστειλεν ο Θεός το Πνεύμα του Υιού αυτού εις τας καρδίας σας, το οποίον κράζει, Αββά, ο Πατήρ». Και στην προς Ρωμαίους 8 / 14-17: «Διότι δεν ελάβετε πνεύμα δουλείας δια να φοβήσθε πάνην, αλλ' ελάβετε πνεύμα υιοθεσίας, δια του οποίου κράζομεν Αββά, ο Πατήρ. Αυτό το Πνεύμα συμμαρτυρεί με το πνεύμα ημών, ότι είμεθα τέκνα Θεού.»

Μιλώντας για την ανάσταση, τη μεγάλη μας ελπίδα, διακηρύττουμε: «Προσδοκούμε ανάσταση νεκρών και ζωή του μέλλοντος αιώνας», και όλοι με μια φωνή, που βγαίνει απ' τα βάθη της καρδιάς μας, συμπληρώνουμε, «αμήν». Δεν θα μπορούσε να βγει αυτό το «αμήν» απ' την καρδιά μας, εάν το Πνεύμα, που είναι μέσα μας, δεν μας το βεβαιώνει. Διαβάζουμε στην προς Γαλάτας 5 / 5: «Διότι ημείς δια του Πνεύματος προσδοκώμεν εκ πίστεως την εσπίδα της δικαιοσύνης». Είναι Αυτός που ανάβει την προσδοκία για τις υποσχέσεις του Θεού, και τη συντηρεί μέσα μας σαν ελπίδα. Χωρίς Αυτόν θα λέγαμε κρύα λόγια χωρίς αντίκρουσμα, χωρίς να τα πιστεύουμε, έτσι απλά, γιατί θα έπρεπε να τα πούμε.

Εάν ρωτήσει κάποιος, ποια είναι η μεγαλύτερη ανάγκη της ανθρώπινης καρδιάς, το βάλαμο που γατρώνει κάθε της αρρώστια, κάθε της πόνο, η απάντηση είναι, η αγάπη, να την αγαπάνε και να αγαπά. Οι καρδιές μας είναι πλασμένες για την αγάπη, γιατί αυτή είναι η ουσία, ο χαρακτήρας Αυτού που μας έπλασε: «**Ο Θεός είναι αγάπη**».

Η αγάπη, όπως και η σοφία, και η αλήθεια, και η ζωή έχουν μία πηγή απ' όπου αναβλύζουν. Η πηγή είναι ο Θεός. Εδώ είναι και ένα ακόμα απ' τα θαυμαστά έργα που το Άγιο Πνεύμα κάνει μέσα μας. Παίρνει από την πηγή και μας ποτίζει, μας γεμίζει. Διαβάζουμε στην προς Ρωμαίους 5 / 5: «Διότι η αγάπη του Θεού είναι εκκευμένη εν ταις καρδίαις ημών δια Πνεύματος Αγίου του δοθέντος εις ημάς». Μεταγγίζει την αγάπη, απ' την καρδιά του Θεού, στη δική μας καρδιά.

Θα μας πει στην Α' Κορινθίους 2 / 10-12: «Επειδή το Πνεύμα ερευνά τα πάντα, και τα βάθη του Θεού [...] τα του Θεού ουδείς γνώσκει, εμψί το Πνεύμα του Θεού. Αλλ' ημείς δεν ελάβομεν το πνεύμα του κόσμου, αλλ' ή το

Ο ΕΡΓΟ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΜΕΣΑ ΜΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 11

Πνεύμα το εκ του Θεού. Δια να γνωρίσωμεν τα υπό του Θεού χαρισθέντα εις ημάς».

Το Πνεύμα γνωρίζει, ξέρει τι έχει ο Θεός στην καρδιά Του για σένα, για μένα. Τούτο το μεταφέρει και στη δική μας καρδιά.

Είναι έργο του Πνεύματος, γενικά, να γκρεμίζει τους φραγμούς που χωρίζουν άνθρωπο από άνθρωπο, και τον άνθρωπο από τον Θεό, τοποθετώντας και τους δύο σε μια κοινή φωτεινή σφαίρα, όπου ο καθένας ακούει τον κτύπο της καρδιάς του άλλου σαν να ήταν δική του.

Εάν κάποιος καταλάβει το έργο που κάνει το Πνεύμα μέσα μας και μεταξύ μας, θα του κοπεί κάθε διάθεση για υποκρισία, για ψεύτικα λόγια προς τον άλλον, για υπερβολές, για επίδειξη ενδιαφέροντος που δεν υπάρχει, κάτι που μας ξεφεύγει κάπου-κάπου και το κάνουμε. Γιατί; Γιατί το Πνεύμα θα μεταφέρει στην καρδιά του άλλου την αλήθεια, το τι ακριβώς έχω στην καρδιά μου, όχι τι υποκριτικά θέλω να παρουσιάσω σ' αυτόν. Πόσες φορές ακούμε λόγια, επαίνους, και νοιώθεις ότι αυτός που σου τα λέει δεν τα πιστεύει, είναι γιατί δεν τα βεβαιώνει το Πνεύμα μέσα μας. Γι' αυτό πρέπει να κρατηθούμε μακριά από υποκρισίες, ψεύτικες συμπεριφορές και από λόγια χωρίς αντίκρουσμα.

Να σταθούμε και σ' ένα ακόμα έργο που κάνει το Πνεύμα στην καρδιά που κατοικεί, αλλά και την διοικεί. Γράφει στο Β' Κορινθίους 3/18: *«Ημείς δε πάντες ανακαταλημμένω προσώπω την δόξαν κυρίου κατοπιριζόμενοι την αυτήν εικόνα μεταμορφούμεθα από δόξης εις δόξαν, καθάπερ από Κυρίου».*

Εάν εμείς, οι πιστοί του Χριστού, καταλαβαίνουμε τα Θεία πράγματα δεν είναι γιατί έχουμε οξύτερη αντίληψη, ή είμαστε πιο καταρτισμένοι στα πνευματικά. Είναι γιατί το Άγιο Πνεύμα έχει σπκώσει κάποιο κάλυμμα απ' τα μάτια και την καρδιά μας, ένα κάλυμμα που η αμαρτία έχει βάλει σε όλους τους ανθρώπους, (προκαταλήψεις, δεδομένες απόψεις, δεισιδαιμονίες, πνευματική τύφλωση, ανθρώπινες δοξασίες κλπ., με έναν λόγο, σκοτάδι). Ο Κύριος είπε για το έργο του Πνεύματος: *«Όταν δε έβη εκείνος, το Πνεύμα της αληθείας, θέλει σας οδηγήσει εις πάσαν την αλήθειαν»*, Ιωάννης 16/13.

Σαν φύγει αυτό το κάλυμμα, τα μάτια της καρδιάς

μας βλέπουν. Τι βλέπουν; Το πρόσωπο, τη δόξα του Κυρίου. Και τότε γίνονται δύο θαυμαστά πράγματα στον άνθρωπο που βλέπει το πρόσωπο, τη δόξα του Κυρίου:

Α) *«Την δόξαν Κυρίου κατοπιριζόμενοι»*. Αντανακλούμε αυτή τη δόξα, λάμπει το πρόσωπό μας με μια μοναδική λάμψη. Θυμόμαστε τον Μωυσή, που σαν έβλεπε τη δόξα του Θεού πάνω στο όρος, το πρόσωπό του αποκτούσε μια λάμψη έτσι ώστε δεν μπορούσαν να τον αντικρύσουν. Έτσι και ο πιστός είναι σαν ένας καθρέπτης, που όσο είναι στραμμένος προς τον Κύριο, αντανακλά τη δόξα Του. Πάντα ο καθρέπτης αντανακλά την εικόνα που έχει απέναντί του.

Β) *«Μεταμορφωνόμεθα εις ομοιότητα με αυτόν»*, γινόμαστε όμοιοί Του, σιγά-σιγά, χωρίς να το καταλαβαίνουμε. Είναι εκείνη η βαθιά διεργασία που το Πνεύμα κάνει μέσα στην καρδιά που κατοικεί αλλά και την διοικεί. Να θυμηθούμε τα λόγια του Κυρίου για το Πνεύμα: *«Εκείνος θέλει δοξάσει εμέ»* (μέσα σας), *«διότι εκ του εμού θέλει λάβει, και αναγγείλει προς εσάς»*, Ιωάννης 16/14. Είναι η ζωή του Κυρίου που το Πνεύμα την κάνει ζωή μας.

Δεν είμαστε, λοιπόν, εμείς που με τις προσπάθειές μας θα βελτιώσουμε τον παλαιό, τον φυσικό άνθρωπο μέσα μας. Τούτος έχει πεθάνει μαζί με τον Χριστό στον σταυρό. Και ένας πεθαμένος δεν βελτιώνεται. Είναι ο Χριστός, που το Πνεύμα μορφώνει μέσα μας σαν τον καινούργιο μας εαυτό. Τούτος είναι και ο σκοπός του Θεού για τη ζωή του πιστού: *«Διότι όσους προεγνώρισε, τούτους και προώρισε συμμόρφους της εικόνας του Υιού αυτού»*, Ρωμαίους 8/29. Και στους Γαλάτες (4/19) ο Παύλος γράφει: *«Είμαι εις ωδίνας»* - όχι για την υγεία σας, ούτε για τα οικονομικά σας, ούτε για τα οικογενειακά σας, αλλά - *«εωσού μορφωθή ο Χριστός εν υμίν»*.

Έτσι λοιπόν ας πληρωνόμαστε από το Άγιο Πνεύμα: *«...πληρούσθε διά του Πνεύματος»* (Εφ. 5/18) και ας διοικούμεθα από τον θείο Παράκλητο (Ρωμ. 8/14): *«Επειδή όσοι διοικούνται υπό του Πνεύματος του Θεού, ούτοι είναι υιοί του Θεού»*, για να είμαστε ευάρεστοι στο Πατέρα Θεό κατά τη διάρκεια της επίγειας πορείας μας και μαρτυρίας του ονόματος του Ιησού Χριστού.

Θανάσης Νικολόπουλος
Ε.Ε.Ε. Φιλιατρών

ΘΕΤΙΚΗ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΕ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΑΡΝΗΣΗΣ ΚΑΙ ΣΤΡΕΒΛΩΣΗΣ

Σκέψεις για τον ρόλο της κατασκήνωσης των Ε.Ε.Ε. στο Σούνιο Αττικής

Είναι γνωστό από τη φυσική ότι κάθε κλειστό σύστημα απομονωμένο από το περιβάλλον αναπτύσσει «εντροπία», ενδο-τροπή και υποβαθμίζει την ενέργειά του. Στον χώρο της πνευματικής ζωής κάτι παρόμοιο συμβαίνει.

Ένα σύστημα ανθρώπων, ένας «κοινωνιότοπος» απομονωμένος από συντήρηση, τροφοδότηση διορθωτικών κινήσεων και δυνάμεων, πνευματικού και ηθικού περιεχομένου είναι επόμενο να υποβαθμιστεί ηθικά.

Η ανθρώπινη κοινωνία περνά το στάδιο της μη ανατροφοδότησης με δυνάμεις διορθωτικές της πωτικής πορείας. Σε έναν κόσμο που θεωρείται «μεταχριστιανικός», με την έννοια ότι δεν λαμβάνονται υπόψη πλέον οι αρχές του Θεού, είναι φυσικό επακόλουθο οι στρεβλώσεις κάθε μορφής να αυξάνονται και η ανάγκη της άρνησης προσφορών του σύγχρονου πολιτισμού να καθίσταται όλο και περισσότερο αναγκαία.

Είναι γνωστό ότι ο σύγχρονος δυτικός πολιτισμός στηρίχτηκε κατ' αρχάς, όσον αφορά τις έννοιες δικαίου και ηθικής, στον γραπτό λόγο του Θεού, στην Αγία Γραφή. Η κοινωνία των ανθρώπων πάντα είχε ροπή προς την αμαρτία, όμως λίγο ή πολύ γνώριζαν ποιο ήταν το ηθικά δίκαιο. Βέβαια, η καρδιά του ανθρώπου δεν αλλάζει ούτε με τη νομοθεσία ούτε με τα ήθη και έθιμα, αλλά με τη «μετάνοια» και την επιστροφή στο θέλημα του Θεού.

Όμως η ανθρώπινη παραγωγή πολιτισμού είχε μια συγκράτηση. Επίσημα και ελεύθερα το «κακό» δεν έβγαινε στην επιφάνεια. Ασυμείδητα οι άνθρωποι το έκρυβαν. Ήταν για τη νύχτα και για ειδικούς κύκλους ανθρώπων που ζούσαν στα κρυφά την παχυλή αμαρτία.

Σήμερα κανείς δεν έχει λόγο να κρύβει κάτι. Όλα θεωρούνται σαν μια διαφορετική άποψη - τοποθέτηση ή σαν αμφιλεγόμενα ζητήματα και γίνονται αποδεκτά στα πλαίσια της αποδοχής της «διαφορετικότητας». Στα πλαίσια του «μεταμοντερνισμού» όλα μπορούν να γίνουν αποδεκτά. Ακραίες περιπτώσεις αυτής της κατάστασης είναι π.χ. η ομοφυλοφιλία, ο σατανισμός, ο

αποκρυφισμός, η έμμηση δαιμονολατρία πέραν της γενικευμένης κοσμικότητας.

Με αυτά τα δεδομένα, η ανάγκη της «άρνησης» πολλών στοιχείων που παράγονται από τον σύγχρονο πολιτισμό καθίσταται επιτακτική. «Δεν αγνοούμε τα διανοήματα του διαβόλου», όσο και αν είναι καλυμμένα πίσω από τη διανοήση με τη μορφή της επιστήμης, της τέχνης, των πρακτικών και των δήθεν ευκολιών του σύγχρονου τρόπου ζωής, της νοοτροπίας και των συνθηκών που έντεχνα η «αγάπη του κόσμου» υπαγορεύει. Μέσω των πιέσεων του σχεδόν κλειστού «κοινωνιότοπου», εντός και εκτός της Εκκλησίας, αυτά τα διανοήματα επιβάλλονται. Κατά συνέπεια, η άρνηση της παραγόμενης αντιβιβλικής κουλτούρας είναι αναγκαία, ανεξάρτητα από που προέρχεται, από το πλήθος εκείνων που την υποστηρίζουν, από την «ωφελιμότητα» ή μη των προσφορών του κόσμου και από το κοινωνικό κόστος που θα εισπραχθεί.

Η «άρνηση» εκείνων των στοιχείων της στρέβλωσης κάθε έννοιας και πρακτικής αντίθετης στις βιβλικές θέσεις, πρέπει να τεθεί ενάντια στο απαιτητικότερο σύνδρομο μας, του να είμαστε δηλαδή οπωσδήποτε «αποδοκτοί» από τους άλλους ή τουλάχιστον να βρισκόμαστε στην κατηγορία εκείνων που είναι «γενικής αποδοχής».

Όμως σε τούτη την υποστηριζόμενη από τον γράφοντα θέση, υπάρχει ένας κίνδυνος. Ο σύγχρονος σκεπτόμενος χριστιανός να αναλωθεί μόνο στην άρνηση χωρίς να παράγει «θέσεις». Στον κήπο της Εδέμ ο Θεός έθεσε την απαγόρευση αλλά πριν από αυτή έθεσε τη θέση: «Από κάθε δέντρο του παραδείσου θα τρως ελεύθερα· από το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού όμως, δεν θα φας».

Εκείνοι που έχουν «συμπλέγματα» με τα «μη» και αναπαράγουν τις θεωρίες του Μαρκούζε πρέπει να δουν τα εκατομμύρια των υπολοίπων δέντρων από τα οποία μπορούν να τρώνε ελεύθερα.

Ιδιαίτερα στην παιδαγωγική τα παραπάνω εφαρμόζονται απόλυτα. Οι αρνήσεις είναι αναγκαίες. Εκείνοι

ΘΕΤΙΚΗ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΗΣ ΣΕ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΑΡΝΗ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 13

που δεν τις δέχονται σε έναν κόσμο με αυξανόμενες τις στρεβλώσεις, ασκούν «δημαγωγία» και όχι «παιδεία».

Όμως, η ανάπτυξη των θετικών στοιχείων έχει εξ' ίσου ενδιαφέρον. Θα ήταν παράλογο να δεχτούμε ότι για την ψυχή του ανθρώπου, και ιδιαίτερα του παιδιού, δεν υπάρχουν θετικά και επιτρεπτά στοιχεία που να μπορούν να την ικανοποιήσουν και πρέπει να αποδεχτούμε τα αρνητικά ως αναγκαία θετικά.

Σ' αυτές τις σκέψεις, βασίζεται και η παιδαγωγική εργασία στα Παιδικά - Εφηβικά Προγράμματα που πραγματοποιούνται εδώ και πολλά χρόνια στην Κατασκηνώση του Σουνίου όχι μόνο το καλοκαίρι αλλά και τον χειμώνα. Η βιβλική επεξεργασία των παιδαγωγικών ζητημάτων γίνεται όχι ελέγχοντας μόνο τα αρνητικά, αλλά ανακαλύπτοντας και παρουσιάζοντας τα «θετικά», τα επιτρεπτά από τον απέραντο παράδεισο του Θεού.

«*Θα τρως ελεύθερα*»: Πιστεύουμε ότι υπάρχει άπειρη και πολύ γευστική περιοχή που μπορούν τα παιδιά να τρώνε ελεύθερα και να απολαμβάνουν.

Ποιος είναι ο στόχος;

Δημιουργούμε ένα κλίμα «υπερσοπιισμού», «χορτασιάς», από θετικά, επιτρεπτά, εύγευστα στοιχεία, σε τέτοιο βαθμό που ελάχιστα παιδιά και ελάχιστοι μεγαλύτεροι έχουν τον νου τους στα απαγορευμένα.

Δίνουμε παρακάτω περιληπτικά μερικά πνευματικά, παιδαγωγικά στοιχεία της λειτουργίας των προγραμμάτων μας, που βασίζονται στις παραπάνω σκέψεις που διατυπώσαμε:

1. Τάξη: Λίγοι γνωρίζουν ότι « η ενόχληση» που παράγεται από τη λειτουργία της τάξης είναι πολύ μικρότερη σε σχέση με την ευχαρίστηση που προσφέρει. Μερικοί θεωρούν σπουδαίο να κάνουν ό,τι θέλουν ενοχλώντας τους άλλους, χωρίς να σκέπτονται ότι και οι υπόλοιποι που θα καταργήσουν την τάξη θα τους ενοχλήσουν και αυτοί με τη σειρά τους.

2. Ασφάλεια - προστασία: Κανένας δεν μπορεί να απειλήσει και να αδικήσει κάποιον. Το δίκαιο του κάθε παιδιού, μεγάλου ή μικρού, διάσημου ή άσημου, ντόπου ή αλλοδαπού, πλούσιου ή φτωχού, καινούριου στο πρόγραμμα ή παλιού, γίνεται απόλυτα σεβαστό. Και αν κάποιος κάνει λάθος, μικρός ή μεγάλος, στέλεχος ή

παιδί θα ζητήσει συγγνώμη και θα αποκαταστήσει την αδικία. Εκείνοι που γνωρίζουν την παιδική ψυχή και όχι μόνο, αντιλαμβάνονται την αίσθηση της ευτυχίας που προκύπτει μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα.

3. Αγάπη και έμπρακτο ενδιαφέρον για το κάθε ζήτημα μικρό ή μεγάλο: Όταν το μικρό παιδί ζητάει τη μαμά του, μια τρυφερή αγκαλιά θα προσπαθήσει να αναπληρώσει εκείνη της μαμάς. Θέλει να τηλεφωνήσει και δεν έχει κάρτα, υπάρχει το τηλέφωνο του γραφείου. Δεν μπορεί να φάει κάποιο φαγητό, θα δοκιμάσει λίγο και θα φάει κάτι άλλο. Δεν έχει παρέα, πρέπει να του βρούμε. Δεκάδες μικρές και ασήμαντες λεπτομέρειες κάνουν την ψυχή να νιώθει αγάπη και ενδιαφέρον, στοιχεία που λείπουν από τον κόσμο. Και το βράδυ που συνήθως τα μικρά τα πάνει νοσταλγία, ένα φιλάκι στο κρεβάτι πριν τον ύπνο δίνει όνειρα γλυκά και ευτυχισμένα.

4. Συμφιλίωση: Οι συγκρούσεις θα υπάρχουν. Οι διαφορετικοί χαρακτήρες, η κοινή συμβίωση, τα διαφορετικά πολιτιστικά στρώματα, η διαφορετική διαπαιδαγώγηση, τα μοντέλα της τηλεόρασης, κάποια στιγμή, παρά τη μέθοδο της εντατικής πρόληψης, θα φέρουν τη σύγκρουση. Η ψυχή τσαλακώνεται, ο κόσμος αναποδογυρίζει, η ευτυχία χάνεται. Το στέλεχος όμως, θα οδηγήσει τους συγκρουόμενους σε συμφιλίωση και το χαμόγελο θα επανέλθει στο κλαμένο προσωπάκι.

5. Διανυκτέρευση: Στους μεγάλους η διανυκτέρευση στο ύπαιθρο πάνω στο ανώμαλο έδαφος σε μια μικρή σκηνούλα κάτω από τα άστρα, είναι μια οδυνηρή εμπειρία. Στους μικρούς όμως, μια «φοβερή» απόλαυση. Ακόμα και αν τα πόδια του ενός αναπαύονται το πρωί στην κοιλιά του άλλου και ο ήλιος τους βρίσκει στο ξημέρωμα κουκουλωμένους όχι μόνο με το σεντόνι αλλά και με τη σκηνή. Και αυτή η ενοχλητική κρεβατομουργούρα όλο το βράδυ «περί ανέμων και υδάτων» είναι πιο απολαυστική και από την πιο καλή εκδήλωση στο ακριβότερο σαλόνι.

6. Διανυκτέρευση στη Μακρόνησο: Έχετε μπει σε ταχύπλοο μαζί με τους πιτσιρικάδες; Έχετε ακούσει τα σπαρταριστά γέλια καθώς το κύμα τους κάνει μούσκεμα; Έχετε δει το δέος αλλά και την ευχαρίστηση στα προσωπάκια τους καθώς το σκάφος διασχίζει «βολίδα» τα νερά από το χώρο μας μέχρι τη Μακρόνησο; Εκεί πασμένοι σφικτά στο φουσκωτό, λουσομένοι στο κύμα οι μικροί Ροβινσώνες, απολαμβάνουν χαρές με ένταση,

ΑΠΑΣΧΟΛΗΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΣΗΣ ΚΑΙ ΣΤΡΕΒΛΩΣΗΣ

νόμιμες και αγνές. Καρποί που μαζεύονται με κόπο αλλά όχι απαγορευμένοι. Όταν τα λουκάνικα ψήνονται στα ξύλα που μάζεψαν μόνοι τους και τα ψάρια σπαρταρούν στο αγκίστρι, και ο υπεύθυνος μιλάει κάτω από τον έναστρο ουρανό για τον Κύριο που τα έφτιαξε όλα αυτά, αυτό είναι κάτι που δεν μπορείς να το ζήσεις πουθενά. Σε καμιά ντισκοτέκ, σε κανένα σινεμά, σε καμιά καλή ή κακή τηλεθέαση. Λίγο απρόσιτος αλλά πολύ γλυκός αυτός ο μη απαγορευμένος καρπός.

7. Κρυμμένος Θησαυρός: Πολύπλοκος, δύσκολος, με κινητά, με πυξίδες, με γρίφους, με ταλαιπωρία, με αγωνία, με τρεχάλα. Κρατά μερικές μέρες. Για να εξασφαλίσουν το τοπικό χρήμα Σουνίου πρέπει να εργασθούν σκληρά. Με αυτό θα εξασφαλίσουν όλα τα αναγκαία για την εύρεση του θησαυρού. Και εκεί στο βάθος σε μια θαλασσινή σπηλιά, ψάχνουν, ψάχνουν μέχρι το κουτί με τα ψεύτικα μπριλάντια, διαμάντια και νομίσματα βρεθεί. Τα πρόσωπα λάμπουν και οι βουτιές συνεχίζονται ενώ το άγριο τοπίο γεμίζει ιαχές. Που νομίζετε ότι είναι η ευτυχία για τους μικρούς μας φίλους; Στην πολυτέλεια, στα ακριβά ρούχα ή στην τηλεόραση και στο ίντερνετ; Όχι βέβαια, ο παράδεισος των επιτηρετών είναι γεμάτος

8. Αθλητισμός, γνήσιος, φυσικός, ειρηνικός: Στίβος, ποδόσφαιρο, μπάσκετ, βόλεϊ, σκοποβολή με αληθινά επαγγελματικά τόξα, όλα φιλτραρισμένα μέσω των στελεχών από το ειρηνικό και βιβλικό πνεύμα. Πριν ξεκινήσουν, προσεύχονται χωρίς νεύρα, χωρίς φανατισμό και αν χάσουν, δεν πειράζει. Μια απόλαυση χωρίς τις παρενέργειες του μίσους που ο επαγγελματισμός παράγει.

9. Εκδρομές επιμορφωτικές, απλές και εύληπτες: Σπήλαιο σταλακτιτών, μουσεία, αρχαιολογικοί χώροι, πλυντήρια μετάλλου της περιοχής, επίσκεψη στην περιοχή του «χάους», ξεναγήσεις. Συνδυάζουμε το «τερπνόν μετά του ωφελίμου». Μια άλλη πηγή ευχαρίστησης, άγνωστη στα παιδιά που, όταν τη νιώθουν, καταλαβαίνουν τις λαθεμένες αντιλήψεις που ο κόσμος τους υπαγορεύει και τις μάταιες απολαύσεις της υποκουλτούρας που γεύθηκαν μέχρι τώρα.

10. Χειροτεχνίες: Στα μεγάλα τραπέζια, τα στελέχη μαζί με τα παιδιά κατασκεύαζαν κουνελάκια, φιγούρες, μπιμπελό όλα φτιαγμένα με υπομονή και μεράκι από μικρά χέρια, έργα που τα θαυμάζουν τα ίδια τα παιδιά και χαίρονται γι' αυτά.

11. Νυχτερινό Μπάνιο: Δεν βλέπεις σχεδόν τίποτα αλλά είναι ωραίο και κρύο. Και μετά η κιθάρα και οι ύμνοι μέχρι νά'ρθει το ζεστό λουκάνικο με το ψωμί, πολύ καλύτερο από οποιοδήποτε μενού του πιο ακριβού ξενοδοχείου.

12. Περίπατοι στα βουνά: Ηλιοβασίλεμα στις στήλες του Ποσειδώνα, και μετά μπάνιο στην ιστορική παραλία. Μερικές φορές παρακολουθούμε την ανατολή ηλίου από το Βελατούρι, στο παλάτι του βασιλιά πάνω από το θέατρο του Θωρικού, ένα από τα πιο αρχαία στον κόσμο.

13. Συζητήσεις κάθε περιεχομένου με πεπειραμένα στελέχη. Τίποτα κρυφό, τίποτα αναπάντητο. Όλα έχουν μια εξήγηση βασισμένη στις αιώνιες αξίες της Βίβλου.

14. Ποδήλατα ΜΑΟΥΝΤΕΝ, που αγαπητός αδελφός μας χάρισε, δίνουν την ευχαρίστηση της περιπέτειας και των περιγητήσεων στις γύρω περιοχές με την άγρυπνη παρακολούθηση των στελεχών μας.

15. Βαρκάδες στη θάλασσα με ταχύπλοα και ειδικά κανό, κάτω από το άγρυπνο βλέμμα των ναυγοσωστών μας, είναι μια πραγματική απόλαυση.

16. Νυκτερινά παιχνίδια μέσα στον χώρο μας χαρίζουν την εμπειρία της υγιούς περιπέτειας.

17. Διανοητικά παιχνίδια: σκάκι, σουντόκου, στρατέγκο, Βιβλικοί διαγωνισμοί για να ακονίζουν το μυαλό και να βαστούν υγιή και σε εγρήγορη τη σκέψη των παιδιών.

Οι ανακαλύψεις των μη απαγορευμένων καρπών συνεχίζονται. Και όταν πια έρχεται η ώρα της αναχώρησης τα κορίτσια αποχωρίζονται με δάκρυα, ενώ τα αγόρια σκυθρωπάζουν γιατί το πρόγραμμα τελείωσε. Μην στεναχωριέστε παιδιά, έχουμε και τον χειμώνα το «Συναναστροφή και Παιχνίδι».

Έχει χαρές ο Χριστός. Τι είναι τα «μη» των απαγορευμένων μπροστά σε αυτά που ο Κύριος δίνει μαζί με την παρουσία Του!

Τα Παιδικά - Εφηβικά Προγράμματα, η κατασκήνωση θα μπου βαθιά στον κήπο με τα επιτηρεόμενα δέντρα. Έχει και άλλες χαρές να προσφέρει ο Ιησούς Χριστός. Όμως σιγά-σιγά, γιατί έχει κόπο και πολύ δουλειά η εξερεύνηση!

Αντώνης Περιάλης

Εισαγωγικά στοιχεία

(ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ)

Η Παλαιά Διαθήκη και ο Ιησούς Χριστός

Αν ήθελε κάποιος να περιγράψει συνοπτικά τη δράση και τη διδασκαλία του Ιησού Χριστού, δεν θα έβρισκε καταλληλότερες φράσεις από αυτές που και ο ίδιος επέλεξε, μέσα από την Παλαιά Διαθήκη, για να παρουσιάσει τον εαυτό του και τη διακονία Του. Με βάση τα κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης, ο ίδιος ο Ιησούς πιστοποιεί ότι είναι ο Μεσσίας (Χριστός). Τέτοια σημεία στην Καινή Διαθήκη, όπου ο Κύριος Ιησούς μιλώντας προσδίδει κύρος και αυθεντία στην Παλαιά Διαθήκη, καθώς αναφέρεται σ' αυτήν, είναι τα εξής:

Λουκ. 4/16-21 (από το Ησ. 61/1), Λουκ. 10/25-27 (από Δευτερ. 6/5 και Λευιτ. 19/8), Λουκ. 24/27,44-46 & Ματθ. 11/5 (από Ησ. 29/18, 35/4-6, 42/7).

Κάποια άλλα σημεία, στα οποία ο Ιησούς αναφέρεται στην Παλαιά Διαθήκη είναι τα: Ματθ. 5/17-18, Ιωάν. 10/35, Μάρκ. 7/1-13 (η αντίθεση της εντολής του Θεού με τις παραδόσεις των ανθρώπων), Ματθ. 12/3-4,5,7 & 21/16, 22/31-32,44, Μάρκ. 15/34 (αναφορά στον Ψαλμό 22/1), Λουκ. 23/46 (αναφορά στον Ψαλμό 31/5), Ματθ. 24/29-31 (από Ησ. 13/10, 34/4, Δαν. 7/13, Ζαχαρ. 12/12, Ησ. 27/13, Δευτερ. 30/4), Ματθ. 19/18-19, 22/37-40 (από Δευτερ. 6/5, Λευιτ 19/18), Λουκ. 4/17-21, 18/31, Ματθ. 26/54, Λουκ. 24/25-27,32,44,45, Ιωάν. 5/39,46, Ματθ. 4/4-10 κ.α.

Διαπιστώνουμε, συνεπώς, ότι ο Ιησούς αναφέρεται συνεχώς στην Παλαιά Διαθήκη σε μεγάλη ποικιλία διαφορετικών καταστάσεων. Την χρησιμοποιεί για να επιχειρηματολογήσει, στη σύγκρουσή του με τον διάβολο βασίζεται στην αυθεντία της και μέσα στην αγωνία του τέλους επάνω στον σταυρό, λόγια της Παλαιάς Διαθήκης έρχονται στο στόμα Του. Χρησιμοποιεί επίσης την Παλαιά Διαθήκη για να διδάξει τους μαθητές Του, οι δε κεντρικοί ηθικοί κανόνες που διδάσκει βγαίνουν από τον Νόμο της Πεντατεύχου. Αυτοί που θεωρούν ότι ο Ιησούς απέρριψε τον νόμο¹ της Παλαιάς Διαθήκης, για να συστήσει τον δικό Του νόμο της αγάπης, θα πρέπει να προσέξουν ότι ο Ιησούς δεν επέκρινε τον νόμο, ούτε δίδασκε να μην τηρείται², αλλά κατηγορούσε τους συγχρόνους Του, που έπαιρναν τις εντολές της Παλαιάς Διαθήκης ελαφρά και επιπόλαια, όπως και τους ραββί (δασκάλους, γραμματείς, νομικούς) για τον τρόπο που ερμήνευαν τον νόμο³ το «*ερρέθη*»⁴ αναφερόταν στη δική τους ερμηνεία, ο Ιησούς, όμως, με το «*εγώ σας λέγω*»⁵ αποκάλυπτε τα εσωτερικά τους ελατήρια πίσω από την ερμηνεία, που έδιναν εκείνοι σύμφωνα με τα δικά τους προσωπικά κριτήρια.

Ο Ιησούς έχει απόλυτη επίγνωση του ρόλου Του στο σχέδιο του Θεού και των προφητειών της Παλαιάς Διαθήκης που πρέπει να εκπληρωθούν στο πρόσωπό Του. Η διδασκαλία Του μετά την Ανάσταση (Λουκ. 24/27,44) αποτελεί το αποκορύφωμα των όσων τους είχε διδάξει σε όλο το διάστημα της διακονίας Του. Το ότι ο Ιησούς έδειχνε βαθύτατο σεβασμό στην Παλαιά Διαθήκη γίνεται φανερό στις περιπτώσεις που αναφερόταν στα λόγια της και τα θεωρούσε ως λόγια που τα λέει ο ίδιος ο Θεός. Στο Ματθ. 22/31-32 λ.κ. ο Ιησούς τονίζει ότι τα λόγια που μνημονεύονται στο βιβλίο της Εξόδου είναι λόγια του ίδιου του Θεού⁶. Αναφερόμενος επίσης στον Ψαλμ. 82/6, θεωρεί το εδάφιο ότι είναι λόγος του Θεού και αυτός ο λόγος δεν μπορεί να αναρθεθεί (Ιωάν. 10/35)⁷.

Ο Ιησούς με το κύρος και την αυθεντία Του καλύπτει όλα σχεδόν, τα ουσιώδη γεγονότα που αναφέρονται στην Παλαιά Διαθήκη δίνοντας την ορθή ερμηνεία (πρβλ. την έκφραση «*ηκούσατε οι ερρέθη - εγώ δε λέγω υμίν*»). Ακόμα και την ιστορία του Αδάμ και της Εύας δεν την θεώρησε μύθο ή αλληγορία, αλλά ιστορική πραγματικότητα του παρελθόντος. Παρέπεμψε μάλιστα, σε σχέση με το διαζύγιο, στο βιβλίο της Γένεσης (Ματθ. 19/4-6), το οποίο αποδεχόταν ως ιστορικό και θεόπνευστο.

Το συμπέρασμα που βγαίνει είναι ότι ο πιστός χριστιανός είναι λυτρωμένος, αλλά και μαθητής Εκείνου για τον οποίο η Παλαιά Διαθήκη ήταν, αναμφισβήτητα, ο αυθεντικός λόγος του Θεού. Ο Ιησούς πίστευε στις διαβεβαιώσεις της Παλαιάς Διαθήκης, ενέκρινε τη διδασκαλία της, υπάκουε στις εντολές της και πρόσφερε τον εαυτό Του για να εκπληρωθεί, σύμφωνα με το «*γεγραμμένο*» και κατά θεία απαίτηση, το πρότυπο της απολύτρωσης που καθόριζε. Είναι απαράδεκτο και ασεβές για κάποιον που αποκαλεί τον Ιησού «*Κύριο*» και είναι μαθητής Του, να αδιαφορεί, να μην παίρνει στα σοβαρά, ή, το χειρότερο, να απορρίπτει την Παλαιά Διαθήκη που για τον Ιησού Χριστό, τον Υιό του Θεού ήταν «*οι Γραφές*», η υπέρτατη Θεία αποκάλυψη.

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός ότι όλες οι αρχαίες χριστιανικές αρέσεις πολέμησαν με ιδιαίτερο πάθος την Παλαιά Διαθήκη, ακριβώς γιατί σε αυτήν, κατά κύριο λόγο, φαίνεται καθαρά η ιστορική διάσταση της αποκάλυψης του ενός Θεού. Η απόρριψη του πρώτου μέρους της Αγίας Γραφής ως ιουδαϊκού έργου και επομένως όχι απαραίτητου για την πίστη των χριστιανών της Καινής Διαθήκης, ισοδυναμεί με σαφή διάκριση ανάμεσα στον Θεό της Παλαιάς Διαθήκης, σε έναν «*ιουδαϊκό*» Θεό, και σ' εκείνον που αποκάλυπεται μέσω του Ιησού Χριστού στην Καινή Διαθήκη⁸. Μια τέτοια διάκριση διαφοροποιεί, επίσης, την εικόνα του Ιησού Χριστού και καθιστά άνευ αντικειμένου τη σωτηρία που αυτός επαγγέλλεται. Αυτό γίνεται εύκολα αντιληπτό αν αφαιρεθούν από την Καινή Διαθήκη τα εδάφια εκείνα

στην Παλαιά Διαθήκη

που αναφέρονται στην Παλαιά. Μετά από ένα τέτοιο εγχείρημα, αυτό που απομένει από το πρόσωπο του Ιησού Χριστού, είναι η εικόνα ενός περιπλανώμενου θαυματοποιού και δασκάλου φιλοσοφικών αληθειών, ο οποίος (όπως ο Σωκράτης) κατορθώνει πάντοτε να αποστομώνει τους συνομιλητές του και να ανατρέπει τα φιλοσοφικά επιχειρήματά τους.

Στην Αποκάλυψη ο Ιωάννης καταγράφει τη φράση «ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος» (1/4,8, 4/8) διακρυσύσσοντας με τον πιο παραστατικό και σαφή τρόπο, όχι μόνο ότι ο ένας Θεός αποκαλύπτεται συνεχώς μέσα στην Ιστορία, αλλά και ότι η ύπαρξή Του παραμένει αναλλοίωτη στον χρόνο. Με τον τρόπο αυτό υπογραμμίζεται έμμεσα η ενότητα των δύο Διαθηκών (Παλαιάς και Καινής) που συγκροτούν την Αγία Γραφή. Μόνο υπ' αυτή την υπόθεση, της άρρηκτης, δηλαδή, ενότητας των δυο Διαθηκών, ο Ιωάννης αντέταξε στο πλατωνικό δόγμα «*Θεός ἀνθρώπων οὐ μέγνυται*»⁹, σύμφωνα με την κυρίαρχη αντίληψη της εποχής του, το «*καὶ ὁ λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν*» (Ιωαν. 1/14), που αποτελεί τη βάση της χριστιανικής πίστης.

Συμπερασματικά, θα ήταν δυνατό να υποστηριχθεί το εξής: Υπήρξε Εκκλησία, χωρίς ακόμα τη γραπτή Καινή Διαθήκη, η οποία, μάλιστα, μετέφερε το μήνυμα του Ευαγγελίου στα πέρατα της οικουμένης, Εκκλησία, όμως, χωρίς Παλαιά Διαθήκη ουδέποτε υπήρξε. Η Παλαιά Διαθήκη δεν αποτελεί τη λογοτεχνία ενός μόνο λαού, του ιουδαϊκού, ούτε ένα ξεπερασμένο και αναχρονιστικό βιβλίο, που καταργήθηκε και δεν πρέπει να διαβάζεται, αλλά αποτελεί το πρώτο μέρος της Αγίας Γραφής, είναι ο λόγος του Θεού για τους χριστιανούς, είναι, επίσης, πνευματική κληρονομιά ολόκληρης της ανθρωπότητας, η οποία καλείται, δια του Ιησού Χριστού, να γίνει λαός του Θεού.

Ο απόστολος Παύλος αναφερόμενος στο ευαγγέλιο της σωτηρίας, κέντρο του οποίου είναι ο Χριστός και το λυτρωτικό Του έργο, μιλάει για τον θάνατο του Χριστού «*υπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν κατὰ τὰς γραφάς*», για την ταφή, επίσης, και την ανάστασή Του «*κατὰ τὰς γραφάς*» (Α' Κορ. 15/1-4) αυτές οι Γραφές είναι η Παλαιά Διαθήκη. Όλα αυτά αλλά και άλλα, τα οποία θα ήταν δυνατό να αναφερθούν (Ρωμ. 3/2, 9/17, Εβρ. 1/1, 6-12, Μαθθ. 19/4-5, Πραξ. 4/24-26, Γαλ. 3/8 κ.α.) συνηγορούν στο ότι μόνο αν η Παλαιά Διαθήκη θεωρηθεί θεόπνευστο τμήμα της Αγίας Γραφής, ίσου κύρους με την Καινή Διαθήκη, τότε και μόνον τότε αποκτά νόημα και το περιεχόμενο της Καινής Διαθήκης.

Γιάννης Ρούσσος
(*συνεχίζεται*)

¹ Θα πρέπει να έχουμε υπόψη ότι η εβραϊκή λέξη (Τορά) που μεταφράζεται «νόμος» στη συντριπτική πλειοψηφία των περιπτώσεων δεν αναφέρεται σε νομικές διατάξεις αλλά, γενικότερα, στη διδασκαλία του Θεού, γι' αυτό θα έπρεπε να μεταφράζεται «διδασκαλία».

² Βλ. Μαθθ. 5/17-19.

³ Βλ. Μαθθ. 15/1-9.

⁴ Μαθθ. 5/21,27,31,33,38,43.

⁵ Μαθθ. 5/22,28,32,34,39,44.

⁶ «...αυτό που επιώθηκε σε σας από τον Θεό» (Μαθθ.22/31, έμφαση δική μας)

⁷ «...και δεν είναι δυνατό να καταλυθεί (καταργηθεί) η γραφή» (έμφαση δική μας).

⁸ Στο επόμενο μάθημα (4ο) θα απαντήσουμε στο ερώτημα αν ο Θεός της Παλαιάς Διαθήκης είναι διαφορετικός από τον Θεό της Καινής Διαθήκης.

⁹ «Ο θεός δεν έρχεται σε επαφή με τον άνθρωπο» (Πλάτωνος Συμπόσιον 203).

Δίπλα στους σεισμόπληκτους της Ελασσόνας

**«Ανάστηθι, Κύριε' Θεέ, ύψωσον την χείρα σου'
μη ρησιμονήσης τους τεθλιμμένους» (Ψαλμ. 10/12)**

Ο σεισμός των 6 Ρίχτερ, που έπληξε την επαρχία της Ελασσόνας, προκάλεσε μεγάλες ζημιές, τάρaxe και φόβισε τους κατοίκους των γύρω περιοχών. Πολλά οικήματα, κυρίως παλιά αλλά και κάποια καινούργια κατέρρευσαν. Αυτή την ώρα οι κάτοικοι διαμένουν σε σκηνές και οικίσκους.

Γνωστοί, άγνωστοι αλλά και η Ελληνική πολιτεία προσέφεραν τη βοήθειά τους. Η Ελεύθερη Ευαγγελική Εκκλησία της Λάρισας κινητοποιήθηκε απ' την πλευρά της, καθώς δεν θα μπορούσε να μείνει αδρανής

και αδιάφορη. Ενεργώντας από κοινού με την Ανεξάρτητη Ευαγγελική Εκκλησία Τρικάλων, βοήθησε με όσες δυνατότητες είχε, προσφέροντας ταυτόχρονα Καινές Διαθήκες και Χριστιανικά Ημερολόγια.

Ευχή μας ο σπόρος που έπεσε να καρποφορήσει μελλοντικά. Ευχαριστούμε τους αδελφούς που έτειναν χείρα βοήθειας και ύψωσαν προσευχές, βοηθώντας ποικιλότητα στην ανακούφιση των δοκιμαζομένων συμπατριωτών μας.

Απόστολος Θεοδωράκος, Λάρισα

ΛΗΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΛΕΞΙΚΟ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

4. **Η αιωνιότητα**, η μέλλουσα ζωή, που είναι ατελεύτητη, αιώνια, με την έννοια της πνευματικής ζωής έξω από τον χρόνο. «*οδήγησόν με ἐν ὁδῷ αἰωνία*» Ψαλμ. 139:24 (138:24), οδήγησε με στη οδό (που θα με φέρει) στην **αιωνιότητα**. Δες και Ψαλμ. 139:24 (138:24).
5. **Παλαιός, αρχαίος, μακροχρόνιος:**
 (1) «*χρόνοις αἰωνίοις σεσιγημένον*» Ρωμ. 16:25, από τα **παλιά** χρόνια ήταν σε κατάσταση σιγής (ή είχε κρατηθεί μυστικό).
 (2) «*ὄρια αἰώνια*» Παρ. 22:28, **παλιά** ὄρια (χωραφιών). Δες και Παρ. 23:10.
 (3) «*ὅτι αἰσχύνῃν αἰώνιον ἐπιλήση*» Ησα. 54:4, διότι η **μακροχρόνια** καταισχύνη σου θα ξεχαστεί.
 (4) «*οἰκοδομηθήσονται σου αἱ ἔρημοι αἰώνιοι, καὶ ἔσται σου τὰ θεμέλια αἰώνια γενεῶν γενεαῖς*» Ησα. 58:12, θα οικοδομηθούν οι **παλιές** ἔρημες (πόλεις) σου, και τα θεμέλια που θα βάλλεις θα είναι για **πάρα πολλά χρόνια** και για πολλές γενεές. Δες και Ησα. 61:4.
 (5) «*ἡμερῶν αἰωνίων*» Ησα. 63:11, των **αρχαίων** ημερών.
 (6) «*καὶ ἀσθενήσουσιν ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν σχοῖνους αἰωνίους τοῦ ἐπιβῆναι τρίβους οὐκ ἔχοντας ὁδὸν εἰς πορείαν*» Ιερ. 18:15, και εξασθενήσουν στους (σωστούς) δρόμους τους, από **παλιά** περιφραγμένους, για να πορευτούν σε μονοπάτια που δεν οδηγούν πουθενά. Το ABP έχει «*τρίβους*» (βλ. G5147) αντί «*σχοίνους*» (βλ. «*σχοῖνος*» S0000).
6. (για ουράνια πράγματα, ζητήματα) **Αιώνια**. «*πύλαι αἰώνιοι*» Ψαλμ. 24:7 (23:7), πύλες **αιώνιες**. Δες και Ψαλμ. 24:9 (23:9).
7. (Φράση) «*ὄμοθυμαδὸν δὲ οἱ αἰώνιοι οὐκ ἤκουσαν φωνὴν φορολόγου*» Ιώβ 3:18, ὅλοι μαζί οι **παντοτινά** (πεθαμένοι) δεν (ξανά) άκουσαν την φωνή του φοροεισπράκτορα. **Σχόλιο:** Ο Βάμβας μεταφράζει διαφορετικά.
8. (Φράση) «*πρὸ χρόνων αἰωνίων*» 2Τιμ. 1:9,

G166

προαιώνια. Ἡ πριν δημιουργηθούν οι αιώνες. Δες και Τιτ. 1:2.

Σχόλιο: Αυτό που εννοείται εδώ είναι, ότι αποφασίστηκε από τον Θεό να δοθεί χάρη στους ανθρώπους **πριν ακόμα δημιουργηθεί ο κόσμος** δια του Ιησού Χριστού.

9. (Φράση) «*μένουσι δὲ ὡς πρόβατα αἰώνια, τὰ δὲ παιδία αὐτῶν προσπαίζουσιν*» Ιώβ 21:11, **επεξήγηση:** Την φράση αυτή αν την πάρουμε κυριολεκτικά δεν βγαίνει νόημα. Για να την κατανοήσουμε θα πρέπει να την πάρουμε με την μεταφορική της έννοια. Επίσης το εβραϊκό δεν έχει την λέξη «*αἰώνια*». Έχει όμως την λέξη H5759 (αβέλ) που σημαίνει «*παιδί*» και την λέξη H3206 (γιέλεδ) που σημαίνει και αυτή «*τέκνο, παιδί, νέος*». **Μετάφραση:** **Κατοικούν σαν τα πρόβατα** (δηλ. **άφοβα, ανέμελα, ήρεμα**) **παντοτινά, και τα παιδιά τους χαρούμενα παίζουν ολόγυρα τους**. Παρόμοια είναι και η έννοια του εβραϊκού. «*Κατοικούν σαν τα παιδιά των προβάτων* (δηλ. **τα προβατάκια, δηλ. άφοβα, ανέμελα, ήρεμα**) **και τα παιδιά τους χαρούμενα παίζουν ολόγυρα τους**».
10. (Φράση) «*μη τρίβον αἰώνιον φυλάξεις, ἣν ἐπάτησαν ἄνδρες δίκαιοι*» Ιώβ 22:15, μήπως δρόμο **παντοτινό** θα αποφύγεις, τον οποίο πέρασαν ἄνδρες δίκαιοι; (Το εβραϊκό αντί «*δίκαιοι*» έχει την H205 (άβεν) που σημαίνει «*ασεβείς, αμαρτωλοί*»).
- Σχόλιο:** Αυτό που εννοεί το εδάφιο αυτό εδώ είναι, για το μονοπάτι του θανάτου, το οποίο ὅλοι ανεξαιρέτως οι άνθρωποι δίκαιοι ή όχι το περνάνε.
11. (Φράση) «*ἔτη αἰώνια ἐμνήσθην*» Ψαλμ. 77:5 (76:6), **πανάρχαια** χρόνια θυμήθηκα.

ΚΑΙ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ (<http://www.lexispan.eu>)

αιώνιος

12. (Φράση) «*τίς ἀναγγελεῖ ὑμῖν τὸν τόπον τὸν αἰώνιον;*» Ησα. 33:14, ποιος θα σας αναγγείλει (ή περιγράψει) τον τόπο της αιώνιας (τιμωρίας σας).
13. (Φράση) «*εὐφροσύνη αἰώνιος θέλει εἶσθαι ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῶν*» Ησα. 35:10, αιώνια ευφροσύνη θα είναι πάνω στο κεφάλι τους. Δες και Ησα. 51:11.
14. **Σημείωση:** Η λέξη «*αιώνιος*» μέσα στην γραφή, πέραν των παραπάνω εννοιών, που αναλύσαμε, προσδιορίζει και ολόκληρη την χρονική διάρκεια της παραμονής του ανθρώπου πάνω στη γη. Μέσα σε αυτή τη σημασία θα πρέπει να βάλουμε τις παραπάνω ερμηνείες που δίνονται με τις λέξεις «*διαρκώς*», «*πάντοτε*», «*παντοτινά*», «*διαπαντός*».
15. **(Βάμβας)** μεταφράζει:
(ΠΔ) «*παντοτεινή*» Γεν. 9:16, Γεν. 48:4, Ιώβ 22:15, «*αιώνα*» Εξοδ. 3:15, «*παντοτεινόν*» Εξοδ. 12:14, Εξοδ. 12:17, Εξοδ. 29:28, Ιώβ 41:4 «*παντοτεινός*» Εξοδ. 27:21, Εξοδ. 28:43, Εξοδ. 30:21, «*διαπαντός*» Εξοδ. 31:17, Ιων. 2:6, «*παντοτεινή*» Λευ. 25:34, Αριθμ. 18:19, «*αἰχμάλωτοι*» Ιώβ 3:18, «*ἀρχαῖα*» Παρ. 22:28, Παρ. 23:10, «*παλαιὰς*» Ησα. 58:12, Ησα. 61:4, «*ἀρχαίας*» Ησα. 63:11, «*παλαιόν*» Ιεζ. 35:5, ή **παραλείπει** (Ησα. 54:4) ή **αποδίδει διαφορετικά** (Ιώβ 10:22, Ιώβ 21:11, Ιώβ 33:12, Ιώβ 34:17, Ψαλμ. 76:4 (75:5), Ησα. 58:12, Μιχ. 2:9), ή **δεν μεταφράζει** (Γεν. 9:12, Γεν. 17:7, Γεν. 17:8, Γεν. 17:13, Γεν. 17:19, Γεν. 21:33, Γεν. 49:26, Εξοδ. 31:16, Λευ. 3:17, Λευ. 6:18, Λευ. 6:22, Λευ. 7:34, Λευ. 7:36, Λευ. 10:9, Λευ. 10:15, Λευ. 16:29, Λευ. 16:31, Λευ. 16:34, Λευ. 17:7, Λευ. 23:14, Λευ. 23:21, Λευ. 23:31, Λευ. 23:41, Λευ. 24:3, Λευ. 24:8, Λευ. 24:9, Αριθμ. 10:8, Αριθμ. 15:15, Αριθμ. 18:8,

Αριθμ. 18:11, Αριθμ. 18:19, Αριθμ. 18:23, Αριθμ. 19:10, Αριθμ. 19:21, Αριθμ. 25:13, 2Σαμ. 23:5, 1Χρον. 16:17, Ψαλμ. 24:7 (23:7), Ψαλμ. 24:9 (23:9), Ψαλμ. 77:5 (76:6), Ψαλμ. 78:66 (77:66), Ψαλμ. 105:10 (104:10), Ψαλμ. 112:6 (111:6), Ψαλμ. 139:24 (138:24), Ησα. 24:5, Ησα. 26:4, Ησα. 33:14, Ησα. 35:10, Ησα. 40:28, Ησα. 45:17, Ησα. 51:11, Ησα. 54:8, Ησα. 55:3, Ησα. 55:13, Ησα. 56:5, Ησα. 60:15, Ησα. 60:19, Ησα. 60:20, Ησα. 61:7, Ησα. 61:8, Ησα. 63:12, Ιερ. 5:22, Ιερ. 6:16, Ιερ. 18:15, Ιερ. 18:16, Ιερ. 20:17, Ιερ. 23:40, Ιερ. 23:40, Ιερ. 25:9, Ιερ. 25:12, Ιερ. 31:3 (38:3), Ιερ. 32:40 (39:40), Ιερ. 50:5 (27:5), Ιερ. 51:26 (28:26), Ιερ. 51:39, Ιεζ. 16:60, Ιεζ. 26:20, Ιεζ. 35:9, Ιεζ. 36:2, Ιεζ. 37:26, Δαν. 4:3, Δαν. 4:34, Δαν. 7:14, Δαν. 7:27, Δαν. 9:24, Δαν. 12:2, Δαν. 12:2, Αββ. 3:6).

(ΚΔ) «*διαπαντός*» Φιλημ. 1:15, ή **δεν μεταφράζει** (Ματθ. 18:8, Ματθ. 19:16, Ματθ. 19:29, Ματθ. 25:41, Ματθ. 25:46, Ματθ. 25:46, Μαρκ. 3:29, Μαρκ. 10:17, Μαρκ. 10:30, Λουκ. 10:25, Λουκ. 16:9, Λουκ. 18:18, Λουκ. 18:30, Ιωαν. 3:15, Ιωαν. 3:16, Ιωαν. 3:36, Ιωαν. 4:14, Ιωαν. 4:36, Ιωαν. 5:24, Ιωαν. 5:39, Ιωαν. 6:27, Ιωαν. 6:40, Ιωαν. 6:47, Ιωαν. 6:54, Ιωαν. 6:68, Ιωαν. 10:28, Ιωαν. 12:25, Ιωαν. 12:50, Ιωαν. 17:2, Ιωαν. 17:3, Πραξ. 13:46, Πραξ. 13:48, Ρωμ. 2:7, Ρωμ. 5:21, Ρωμ. 6:22, Ρωμ. 6:23, Ρωμ. 16:25, Ρωμ. 16:26, 2Κορ. 4:17, 2Κορ. 4:18, 2Κορ. 5:1, Γαλ. 6:8, 2Θεσ. 1:9, 2Θεσ. 2:16, 1Τιμ. 1:16, 1Τιμ. 6:12, 1Τιμ. 6:16, 1Τιμ. 6:19, 2Τιμ. 1:9, 2Τιμ. 2:10, Τιτ. 1:2, Τιτ. 1:2, Τιτ. 3:7, Εβρ. 5:9, Εβρ. 6:2, Εβρ. 9:12, Εβρ. 9:14, Εβρ. 9:15, Εβρ. 13:20, 1Πετρ. 5:10, 2Πετρ. 1:11, 1Ιωαν. 1:2, 1Ιωαν. 2:25, 1Ιωαν. 3:15, 1Ιωαν. 5:11, 1Ιωαν. 5:13, 1Ιωαν. 5:20, Ιουδ. 1:7, Ιουδ. 1:21, Αποκ. 14:6).

16. **ΕΤΥΜΟΛ.:** Εκ του «*αιών*» G165.

17. **ΜτΛ:** Επίθετο. (ό αιώνιος, ή αιωνία / ή αιώνιος, τό αιώνιον).

ΕΚΕΙΝΟΙ ΠΟΥ ΑΝΑΧΩΡΗΣΑΝ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΥΡΙΟ

Αποστόλου Παύλου Α΄ προς Θεσσαλονικείς: 4/13,18: «Δεν θέλω δε να αγνοήτε, αδελφοί, περί των κοιμημένων, δια να μη σιωπήσθε, καθώς και οι λοιποί οι μη έχοντες εσπίδα [.....] Λοιπόν παρηγορείτε αλληήλους με τους λόγους τούτους».

1. Βασιλική Γκίκα (σύζυγος Αθανασίου).

Η αγαπητή μας Κουλίτσα, μας χαιρέτησε αθόρυβα, όπως πάντα, με γλυκύτητα και βρίσκεται πλέον στην ουράνια πατρίδα. Σύζυγος του αείμνηστου Θανάση, ποιμένα και δασκάλου της πρώην Ελευθέρας Ευαγγελικής Εκκλησίας Κορωπίου.

Άνθρωπος ουσιαστικής πνευματικής προσφοράς, αεικίνητης παρουσίας, πρακτικής βοήθειας και στήριξης προς όλους. Έφυγε περιτριγυρισμένη απ' την αγαπημένη της θυγατέρα Λυδία, τον Παύλο και τους εγγονούς της. Σε όλους ευχόμαστε ουράνιες παρηγορίες καθώς και στα εν ΗΠΑ διαβιούντα τέκνα της, τον γιο της Γκίκα Γκίκα, τη σύζυγό του Μαζένα, την κόρη της Ελίζα, τον σύζυγό της Stanley, τα εγγόνια της, τους συγγενείς, φίλους καθώς και στα μέλη της εκκλησίας Κορωπίου.

2. Αγγελική Σαρλάνη

Αναχώρησε για να είναι με τον Κύριο η αγαπημένη μας αδελφή Αγγελική Σαρλάνη.

Όλοι εμείς τα αγαπημένα της πνευματικά αδέρφια από την Εκκλησία της Ν. Ιωνίας παρακολουθήσαμε τα τελευταία χρόνια τον αγώνα της, που με την βοήθεια του Κυρίου έκανε κατά τη διάρκεια της ασθένειάς της. Δοξάζουμε τον Κύριο για το έργο που είχε κάνει στη ζωή της. Δεν αγανάκτησε για την μακροχρόνια ασθένειά της, δεν παραπονέθηκε ποτέ για τίποτα, ούτε δημιούργησε πρόβλημα στις σχέσεις της με τους αδελφούς. Ήταν το ολοφάνερο έργο του Χριστού μέσα στη ζωή της.

Η δόξα και ο έπαινος ανήκουν μόνο στον Κύριό μας Ιησού Χριστό. Τώρα ο Κύριος την ανάπαυσε και βρίσκεται κοντά του. Ας μιμηθούμε το εν Χριστώ παράδειγμά της, που αποτελεί μόνιμη πνευματική παρακαταθήκη προς την οικογένειά της και την Εκκλησία της.

Αντώνης Περιάλης

Το Ελεύθερο ΒΗΜΑ εύχεται το βάλοιο της παρηγορίας του Θεού στα τέκνα του Ανδρέα και της Αγγελικής Σαρλάνη, Μαρίας, Χριστίνας, Ειρήνης, Στέφανου, Πέτρου καθώς και στα εγγόνια της.

Χαιρετισμός προς τη σύζυγό μου Αγγελική

(Παροιμίες 31/10,28,30)

10 «Γυναίκα ενάρετον τις θέλει ευρεί; διότι η τοιαύτη είναι ποσθή τιμιωτέρα υπέρ τους μαργαρίτας», 28 «Τα τέκνα αυτής σπκόνονται και

μακαρίζουσιν αυτήν· ο άνήρ αυτής, και επαινεί αυτήν». 30 «Ψευδής είναι η χάρις, και μάταιον το κάλλος· η γυνή η φοβουμένη τον Κύριον, αυτή θέλει επαινείσθαι».

Ο έπαινος ανήκει στον Κύριο μας, Η σύζυγος μου ήταν ενάρετη γυναίκα που είχε εμπιστευθεί τη ζωή της στον Κύριο! Η πίστη της ήταν γνήσια. Θεωρώ τον εαυτό μου πολύ ευλογημένο που ο Θεός έφερε στον δρόμο μου την Αγγελική. Πορευθήκαμε μαζί χέρι-χέρι και τους δυο μας κρατούσε ο Κύριος. Δώσαμε μαζί τον καλό αγώνα της πίστεως. Ο Θεός μας εμπιστεύτηκε πέντε παιδιά, τα οποία η Αγγελική, μια υπομονετική, τρυφερή μητέρα, δεν δίδασκε μόνο με τα λόγια αλλά και με το παράδειγμά της. Ένα παράδειγμα και μια μαρτυρία την οποία κράτησε μέχρι το τέλος. Είχα δίπλα μου μια γλυκιά, τρυφερή, υπομονετική και ευγενική σύζυγο, δούλη του Χριστού και πνευματική αδελφή, ομόψυχη και ομόφρονα.

Για τους αδελφούς είχε αγάπη, σπλάχνα Χριστού και επείκει! Η πίστη της δοκιμάστηκε στο καμίνι της φωτιάς πάρα πολλές φορές, χωρίς γογγυσμό, παράπονο, φόβο και κάθε φορά μέσα απ' τη φωτιά έβγαινε το χρυσάφι καθαρό. Όταν τα πράγματα δυσκόλευαν με την υγεία της και έρχονταν μηνύματα επιδείνωσης, θυμάμαι τα λόγια της: «Ό,τι θέλει ο Θεός, τι να κάνουμε από κάτι θα φύγουμε, ό,τι επιτρέπει ο Θεός καλοδεχόμενοι!» Σε ένα χρονικό διάστημα 14 ετών, με 11 χειρουργεία, πολλές ακτινοβολίες και χημειοθεραπείες, η δούλη του Κυρίου διατήρησε την πίστη της αλλά και το χαμόγελό της μέχρι το τέλος.

Η δόξα ανήκει στον Χριστό, τον Κύριό μας που αλλάζει τον άνθρωπο, τον μεταμορφώνει, τον αγιάζει και τον κάνει σκεύος για τιμητική χρήση. Αγιασμένο και εύχρηστο στον οικοδοεσπίτη, ετοιμασμένο για κάθε έργο αγαθό (Β΄ Τιμ.2/21), όπως ήταν η Αγγελική στο επίγειο πέρασμά της.

Ανδρέας Σαρλάνης

3. Εμμανουήλ Α. Διαμαντάτος

Την 1^η Μαρτίου 2021 αναχώρησε για την ουράνια Σιών ο σφόδρα αγαπητός σε όσους τον γνωρίσαμε Μανώλης Διαμαντάτος.

Παιδί του Κυριακού Σχολείου και των κατασκηνώσεων του Σουνίου. Πάντοτε αισιόδοξος, θετικός, αεικίνητος, χαρούμενος, έτοιμος να προστρέξει στις ανάγκες όλων. Απρόσμενη και αδόκητη και γι' αυτό οδυνηρή η αρπαγή του. Τις ώρες αυτές ευχόμαστε την εξ ύψους παρηγορία στη σύζυγό του Πέγκυ, στα παιδιά του Δανάη, Φιλήμονα - Χριστιάνα και Άννα καθώς και στον πρεσβύτερο πατέρα του, τον πολύ αγαπητό αδελφό Ανδρέα.

Τα εν Χριστώ σχέδια του Ουράνιου Πατέρα μερικές φορές παραμένουν άγνωστα, όμως πάντοτε είναι ένδοξα και ευλογημένα, ποτισμένα με οικτιρμούς και αγαθότητα. Ευχαριστούμε όμως τον Κύριο διότι, «Γιατρύει τους συντετριμμένους την καρδίαν και δένει τας πηληγὰς αυτών» (Ψαλμ. 137/3).

Σίγουρα όμως ένας υπερπολύτιμος στρατιώτης του Χριστού, όπως ο Μάνος, θα λείψει από ανάμεσά μας.

Αβέρωφ 23 • Τ.Κ. 104 33 Αθήνα
Τηλέφωνο: 210 8253412
E-mail: info@pergamos.com.gr
site: sales@pergamos.com.gr

ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ

Δρ Σπύρος Φίλος

Η ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΕΣ

- Κείμενο • Μετάφραση
- Αναλυτικά Σχόλια • Ερμηνεία

Αθήνα, 1η Έκδοση

Σχήμα 17 x 25 • σελίδες 168

Τιμή €12

Η Επιστολή προς Γαλάτες, απευθύνεται σε μία σειρά από Εκκλησίες στη Γαλατική χώρα, αποτελεί δε ένα από τα αρχαιότερα γραπτά της Καινής Διαθήκης.

Ο Παύλος βρίσκεται αντιμέτωπος με παρείσακτους «αδελφούς», τους Ιουδαϊζόντες, που είχαν φτάσει από τα Ιεροσόλυμα και εκεί.

Επρόκειτο για Ιουδαίους, οι οποίοι πίστευαν και με πάθος κήρυτταν ότι, παράλληλα με τον Χριστό, οι λυτρωμένοι έπρεπε να τηρούν και τον Νόμο, ιδιαίτερα μάλιστα να περιτέμνονται.

Ο Παύλος, σύμφωνα με το Ευαγγέλιο του Χριστού, ήταν πάνω σ' αυτό το θέμα - όπως ήταν φυσικό και αναμενόμενο - πέρα για πέρα αντίθετος.

Ο Νόμος ήταν ένα παιδαγωγικό μέσον του Θεού, μέχρις ότου έρθει το Ευαγγέλιο, η Χάρη.

Με τα έργα του Νόμου ήταν και είναι αδύνατον να σωθεί ο άνθρωπος. Μονάχα με βάση την πίστη στον Χριστό και την εξάρτησή του απ' Αυτόν ο αμαρτωλός γίνεται μέτοχος της σωτηρίας.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΕΣ:

ΤΗΛΕΦΩΝΙΚΑ: 210 82 53 412

ή

info@pergamos.com.gr

Το «**Ελεύθερο ΒΗΜΑ**» ευχαριστεί όλους τους αδελφούς και αδελφές, καθώς και εκείνες τις Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες του εσωτερικού και εξωτερικού, που συνεισέφεραν οικονομικά για τις ανάγκες του περιοδικού.

Επίσης, γνωστοποιεί σε εκκλησίες και φίλους που επιθυμούν να λαμβάνουν το «**Ελεύθερο ΒΗΜΑ**» ότι μπορούν να το ζητήσουν στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

giannisgrizos@yahoo.com ή στη διεύθυνση:

Ιωάννης Γρίζος, Παπαδιαμαντοπούλου 168, Τ.Κ. 15773, Ζωγράφου

Εεχεείλισημα Αγάπης

*Ο χρόνος φεύγει και κυλά
και πίσω δεν γυρίζει
ευτυχισημένος είναι αυτός
που τις ψυχές κερδίζει.*

*Χρόνια ποηηλά μεσ' τη ζωή
χωρίς Θεό γυρνούσα
μονάχος πάντα έκηαιγα
μονάχος μου πονούσα.*

*Τα όσα μου εχάρισηες,
Κύριε, στα πόδια σου αφήνω.
Καθόηλου πια δεν νοιάζομαι
κι αν αύριο θα φύγω.*

*Το Ευαγγέηιο είναι δύναμη
που τη ζωή αηηλάζει
είναι ένα θαύμα αηηθινό
που όηλους συναρπάζει.*

*Μια τέτοια αγάπη πώς μπορείς
ψυχρά να αγνοήσηεις
και να στραφήεις αντίθετα,
να μη μετανοήσηεις,
ώσητε αηηθινά και αιώνια να ζήσηεις.*

*Γεώργιος Μαρκουηιδάκης
Αθήνα*